

வயில் திருக்கபை

சுலோத்துங்கன்

வாய்ஸ் தறக்கட்டும்

ஞோவாச்சுங்கன்

108, உஸ்மான் சாலை
தியாகராய் நகர்
சென்னை-17.

முதல் பதிப்பு: ஏப்ரல் 1983
இரண்டாம் பதிப்பு: மே 1986
மூன்றாம் பதிப்பு: ஜூலை 1989

© டாக்டர் வா.செ. குழந்தைசாமி
B.E., M.Tech., D.S.S., Ph.D., D.Litt.
(குலோத்துங்கன்)

விலை ரூ. 12-00

அஸர்ந்துமேர்

கவிஞர் குழந்தைசாமி அவர்களின் கவிதைத் தொகுப்பிற்கு முன்னுரை எழுத முற்படும்பொழுது அவரை நான் முதன் முதலாக அறிந்து கொண்ட விதம் நினைவுக்கு வருகிறது. 1969-ஆம் வருடம் ஆகஸ்டு மாதம் தாமரை இதழ் இலங்கைத் தமிழ்க் கவிஞர் இ. முருகையனின் படத்தைத் தாங்கி வெளிவந்தது. அவரைப் பற்றி எழுதப்பட்டிருந்த பகுதியில் என்னைப் பற்றிய குறிப்பும் இருந்தது. அதைப் பற்றி நானும் நன்பர் முருகையனும் உரையாடிக் கொண்டிருக்கையில், அதே இதழில் “விண்ணுலகம் உண்டெனினும் விழைவோ மில்லை” என்ற தலைப்பில் குலோத்துங்கன் எழுதியிருந்த கவிதை பற்றிய பேச்சும் வந்தது. இருவருக்கும் அக்கவிதை நிரம்பவும் பிடித்திருந்தது.

“.....உண்மை தேடித்

திசையெங்கும் அலைபவர்யாம்: திறந்த நெஞ்சர்:
விரிகின்ற கொள்கையினர்: மாற்ற மில்லா
விதியைதையும் எக்காலும் ஒப்போம்: சாலச்
சிறிதென்ற துரும்பொன்றில் பார்பு ரக்கும்
செல்வமெலாம் காண்கின்ற திறத்த வர்யாம்:
எண்ணுவதும் படைப்பதும்எம் பணிகள்: யாங்கும்
எல்லோர்க்கும் சமவாய்ப்பு நிறைந்த தான்
மண்ணுலகைச் சமைப்பதும்எம் குறிக்கோன்...”

என்னும் அடிகள் அருமை மிக்க - ஆக்கல் திறன் வாய்ந்த - கவிஞரொருவரை நம் மனக்கண்ணில் நிறுத்

தன் பொதுவாக வெளிவரும் கவிதைகளிலிருந்து வேறான தாயும் தற்சிந்தனை பொதிந்ததாயும் அக்கவிதை இருந்தமை தெளிவாயிற்று. இலக்கியத் திறனாய்வில் ஈடுபாடுடையவன் என்ற வகையில், ஆற்றலும் அழகும் பொருந்திய அருமையான அக்கவிதையை எழுதியிருந்த குலோத்துங்கன் என்பவரை மனத்திலிருத்திக் கொண்டேன். கவனிக்க வேண்டிய கவிஞர் என்ற எண்ணம் ஆழப்பதிந்து விட்டது. முருகையனுக்கோ, பண்பொருமைப் பாடுடைய சுக கவிஞரொருவரைக் கண்டுவிட்ட பெருமகிழ்ச்சி. சில நாட்களுக்குப்பின் காலஞ்சென்ற கவிஞர் ‘மஹாகவி’ நண்பர் முருகையனுக்கு எழுதிய ஒரு கடிதத்தில், “தங்களைத் ‘தாமரையிற் கண்டேன். அவ்விதழிற் ‘குலோத்துங்கன்’ என்பாருடைய கவிதையும் நன்றாயிருந்தது” என்று குறிப்பிட்டிருந்தார். மொத்தத்தில் குறிப்பிடத்தக்க சிறப்புடைய கவிஞர் ஒருவரைக் கண்டு பிடித்துவிட்ட மகிழ்ச்சி எமக்கு ஏற்பட்டது.”]

அடுத்த ஆண்டில் முருகையனும், நானும் இணைந்து எழுதி வெளியிட்ட கவிதை நயம் (1970) என்னும் திறனாய்வு நூலிலே, “கவிதையின் உயிர்” என்னும் அத்தியாயத்தில் முற்குறிப்பிட்ட கவிதையை மேற்கோள் காட்டினோம். அவ்விடத்திற் கூறியவற்றிலிருந்து சில வரிகளை இங்கு எடுத்தாலும் பொருத்தமானதாகும்.

“இங்கு ஆர்ப்பாட்டப் போர்ப் போக்கோ, ஆவேசமோ இல்லை; அழுது, கசிந்து, உருகி இரங்கும் பச்சாத்தாப நிலையோ, எள்ளி நகையாடி ஏனாம் செய்யும் பரிகாச நிலையோ, பயந்து நடுங்கி மனமழியும் ஆற்றாமையோ இல்லை; தீவிரமான உணர்ச்சிகள் என்று வருணிக்கத் தக்கவை எவையும் இல்லை. இருப்பினும் கவிதையில் ஒரு கவர்ச்சி இருக்கிறது. தெள்ளத் தெளிந்த சில சீரிய சிந்தனைகளை, தேறித் தேர்ந்தெடுத்த திட்பமான சொற்களால், அமைதியாகவும், உறுதியாகவும் எடுத்துரைத்துள்ள மையே இக்கவிதையின் நயமாகும். இக்கவிதையில்

உணர்ச்சிக்கு அதிக இடத்தைக் கவிஞர் கொடுத்தாரில்லை. உணர்ச்சிக்கு மேலாகச் சிந்தனையே - அதாவது கருத்தே - ஒங்கி நிற்கிறது. உணர்ச்சியோ மிகைப்பட்டு வெளித்தோன்றாமல் பின்னணியில் நின்று செயற்படுகிறது. ஆயினும் இங்கும் உணர்ச்சி உண்டு. வேறுவிதமாகச் சொல்வதாயின், சொல்வதை தின் வழிவந்த மொழி நலமே இப்பாடலின் பிரதான சிறப்பு”

அதே வருடம் குலோத்துங்கன் கவிதைகள் (1970) முதற் பதிப்பு வெளிவந்ததைச் சற்றுப் பின்னரே அறிந்து கொண்டேன். (கவிஞர் குலோத்துங்கனுக்கும் மேலே குறிப்பிட்ட கவிதை பிடித்தமானதொன்று என்பதையும் பின்னர் அறிய முடிந்தது) “இன்பம் என் கருத்து” என்ற தலைப்பிலே அவர் நிகழ்த்திய வானோலி உரையில் அக்கவிதையில் வரும்

உண்ணுவதும் உறங்குவதும் தவிர்த்தும், கூடி உழைப்பதுவே யாம்மகிழும் இன்பம்: மற்றும் விண்ணுலகம் உண்டெனினும் விழைவோ மில்லை மீளாத நரகென்றும் பயந்தோ மில்லை

என்னும் வரிகளைக் குறிப்பிட்டுவிட்டுப் பின்வருமாறு கூறினார்: “சிறியதோ, பெரியதோ, என்னை நோக்கும் புதிர்கள்; அப்புதிர்கட்குப் பதில் காண நான் நாடும் வழிகள்; அந்த வழியில் நான் செய்யும் பயணம்; அந்தப் பயணத்தின் முடிவில் நான் போய்ச் சேரும் இடம், அனைத்தும் எனக்கு இன்பமளிக்கின்றன. இருப்பதை அநூபவிப்பது இன்பம் அல்ல: இல்லாததைப் படைப் பதுதான் இன்பம்”.

கவிஞரை நேரிற் கண்டு பழகி அறியுமுன்னரே, அவரது ஆழ்ந்த கவியுள்ளத்தை - உயர்வுள்ளும் உள்ளத்தை - இனங்கண்டு கொண்டமை என் அளவில்

எனக்கு மனதிறைவு அளிப்பதாயுள்ளது. முகமறிந்த நட்டுக்கு முன்னதாக, அகமறிந்த நட்பு உண்டானது குறிப்பிடுகிற சொல்லத் தக்கதாகும். குலோத்துங்கன் என்பது டாக்டர் வா.செ. குழந்தைசாமியின் புனைபெயர் என்பதும், அவர் புகழ்வாய்ந்த பொறியியல் அறிஞர் என்பதும், காலப்போக்கில் எனக்குத் தெரிய வந்த செய்திகள். சில வருடங்களுக்கு முன் இருவரும் சந்தித்துப் பழக ஆரம்பித்ததன் விளைவாக நெருங்கிய நட்பு உருவாகியது. இருவரும் பல்கலைக்கழகப் பணியில் ஈடுபட்டிருத்தல் பொதுவான அக்கறைகளின் அடிப்படையில் நட்பு வளர வழி வகுத்தது. நாளாக நாளாக அவரது ஆக்கங்களில் மட்டுமின்றி அவர் மீதும் எனக்கு மதிப்பும் அதிகமாயிற்று. “பயில்தொறும் பண்புடையாளர் தொடர்பு” இன்பம் தரும் என்னும் பொய்யாமொழியின் மெய்ம்மையை அவருடைய நட்பின் மூலம் நன்குணர்ந்து கொண்டேன். அந்த நட்புரிமையுடனேயே இந்நாலுக்கு முன்னுரையாகச் சில வார்த்தைகள் எழுத இசைந்தேன்.

குலோத்துங்கன் கவிதைகளின் குறை நிறைகளையெல்லாம் விரிவாக விவரித்தற்கு இது உரிய வேலை அன்று. முனைப்பாகத் தெரியும் சில அம்சங்களை மாத்திரம் இவ்விடத்திற் குறிப்பிடுதல் சாலும். கவிஞரைப் பற்றிக் கருத்துரைப்போர் பலர், அவர் ஒரு விஞ்ஞானியாக, பொறியியலாளராக இருப்பதை விதந்துரைப்பர். அதாவது பொறியியல் வல்லுநரும் கவிதை இயற்றும் ஆற்றல் பெற்றுள்ள என்பதே சிலருக்கு வியப்பை அளித்துள்ளது. கடந்த சில நூற்றாண்டுகளாக, குறிப்பாக அந்நியராட்சிக் காலத்திலே, நமது கல்வி அமைப்பிலும், முறையிலும் ஏற்பட்ட சில விபாதீ விளைவுகளினால், இலக்கியக் கல்விக்கும் அறிவியற் கல்விக்குமிடையே அகன்ற இடைவெளி தோன்றியது. இரண்டும் இருவேறு உலகங்களாயின. அது மட்டும் அன்று. ஒன்று மற்றொன்றை இகழும் அவல நிலையும் எழுந்தது. நடைமுறையில், விஞ்ஞானக் கல்வி இலக்கியக் கல்வியில்

லும் ஏற்றம் மிக்கது என்னும் எண்ணமும் நிலைபெற வாயிற்று.

இடைக்காலத்திலே - பதினான்காம் நூற்றாண்டையுடுத்த காலப்பகுதியிலே - தமிழிலக்கியத்தின் பிரவாகம் வேகமிழுந்து தேங்கித் தங்கி அசைவின்றி அங்கங்கே கட்டுக் கிடையாய் நின்றமையும், இலக்கியக் கல்வி மதிப்பிழப்பதற்கு ஏதுவாயிற்று. அதன் பயணாகவும் இவ்வேற்றத்தாழ்வு தோன்றியதெனலாம். ஆயினும் எல்லாக் காலங்களிலும் இவ்விடைவெளி இருந்தது எனக் கூறவியலாது. நமது மொழியிலும் சரி, வேறு மொழி களிலும் சரி, சிற்சில காலப்பகுதிகளில் மருத்துவம் முதல் வாணிபம் ஈறாக எத்தனையோ தொழிலிலும் துறையிலும் ஈடுபட்டிருந்தோர் கவிபாடியிருப்பதைக் காண்கிறோம். சான்றோர் செய்யுட்கள் இதற்குச் சான்று பகருகின்றன. அத்தகைய காலப்பகுதிகளிலே இலக்கியம் செழித்து வளர்கிறது; பல பொருள்களிலிருந்தும் ஊட்டம் பெற்று உயிர்த்துடிப்புடன் விளங்குகிறது. பல்வேறு துறைகள் ஒன்றையொன்று தழுவித் தழைத்தல் ஆரோக்கியமான அறிவுச் சூழலைக் காட்டும். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே பிரசித்தி பெற்ற ஆங்கில விஞ்ஞானிகள் பலர் அதிசயிக்கத்தக்க கவிஞராயும், கதாசிரியராயும் திகழ்ந்ததாலேயே ஆங்கில மௌழியும், இலக்கியமும் வளப்பத்தைப் பெற்றமெந்தன.

ஆனால் கடந்த சில நூற்றாண்டுகளாய்த் தமிழிலக்கியம் “தூய” இலக்கிய - இலக்கணவாதிகளின் தனிச் சொத்தாக இருந்தது. ஆங்கிலத்தில் - Literati என வழங்கும் பதம் கற்ற வகுப்பினரையும், புலமையடைய வரையும் குறிக்கும். கலை, இலக்கியம் இவற்றில் ஊறித் திளைத்தோரை அச்சொல் குறிக்கும். தமிழில் இத்தகையோர் மிகக் குறுகிய இலக்கிய இலக்கணப் பயிற்சியடையவராய் இருந்து வந்திருக்கின்றனர்; திரிசிரபுரம் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை காலத்தில் சில தலபுராணங்

களைப் பயிலுவதும் பாடுவதுமே புலமையாளரின் பொது விலக்கணமாயிருந்ததைப் பலரும் அறிவர். இருபதாம் நூற்றாண்டிலே இந்நிலை சிறிது மாறியிருப்பினும், சமூக விஞ்ஞான, இயற்கை விஞ்ஞான, பெளதீகை விஞ்ஞான ஒளிக்கதீர்கள் இலக்கிய உலகை, சிறப்பாகக் கவிதை உலகை ஊடுருவியுள்ளன என்பதற்கில்லை. இதனாலேயே திரு. குழந்தைசாமி போன்றவர்கள் (உண்மையில் விரலில் எண்ணிவிடக்கூடியவர்கள்) தமிழிலக்கிய உலகில் இயங்குவது பலருக்கு மலைப்பாகவும், வியப்பாகவும் இருக்கிறது. அவ்வியப்பு நமது இலக்கிய உலகின் சில பலவீனங்களையே காட்டுகிறது.

கூர்ந்து கவனித்தால் ஒருவர் விஞ்ஞானியாக இருந்து விட்டால் மட்டும் போதாது, அல்லது அறிவியல் அறிவு தன்னியக்கத்தால் இலக்கியப் பொருளாகவோ படைப் பாகவோ மாறிவிடுவதும் இல்லை. இலக்கியம் முழு வதுமே விஞ்ஞான முறையில் அமைய வேண்டும் என்றும் நாம் வாதிட வேண்டியதில்லை. இருபதாம் நூற்றாண்டிலும், இனிவரும் நூற்றாண்டுகளிலும் தவிர்க்க இயலாத வாறு விஞ்ஞானம் மனித வாழ்க்கையில் பெரும்பங்கு வகிக்கும். ஆகையால் இன்றும், நாளையும் இலக்கிய கர்த்தா விஞ்ஞானத்தைப் புறக்கணிக்க இயலாது. உண்மையில் திரு. குழந்தைசாமி விஞ்ஞானத்தைக் கவிதையாக்க வால்லை. விஞ்ஞானத்தை, பொறியியலை, பல வருடங்கள் பயின்று அதிலே ஊறித் தினைத்தமையினால், விஞ்ஞான உணர்வை, விஞ்ஞானப் பார்வையை, இலக்கிய ஆக்கத்திற் பயன்படுத்துகிறார். விஞ்ஞான நோக்கு பாசியின் இழைபோல, தசையிடை நார் போல, ஒன்றி இணைந்து அவரது இலக்கிய ஆக்கங்களில் ஊடுருவி நிற்கிறது. அதுவே அவரது தனித்தன்மைக்கும் அடிப்படையாயுள்ளது. இதனைப் பிரக்ஞஞ்சுபூர்வமாக ஆசிரியர் குறிப்பிடுவது கவனிக்கத்தக்கது: “பாரதியின் அறி வியல் பார்வை” என்னும் அவரது கட்டுரையில், விஞ்ஞானப் பார்வை இலக்கியத்திற் பரிணமிக்கு மாற்ற விளக்கியுள்ளார்.

“...அறிவியல் அறிவு வேறு; அறிவியல் பார்வை வேறு. அறிவியல் துறையினர் அனைவருமே அறிவியல் அணுகுமுறை கொண்டவர்கள்ல. சமயம், பக்தி ஆகிய துறைகளில் ஈடுபாடு கொண்டோர், நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் இயங்க வேண்டியிருப்பதாலேயே, அவர்கள் அனைவரும் அறிவியல் அணுகுமுறை இல்லாதவர்களுமல்ல. அறிவியல் பார்வை என்பது ஒன்றை நம்புவதையோ, நம்பாத்தையோ பொறுத்து: மட்டும் இல்லை. அது ஒரு தனிமனிதன், தனது அன்றாட வாழ்க்கையின் ஈடுபாடுகளில், செய்யும் முடிவுகளில், ஆய்ந்து, பகுத்து, அறியும் திறன் வாய்ந்த தனது சிந்தனைக்கு எவ்வளவு இடமளிக்கிறான்; அதன் முடிவுக்கு எவ்வளவு மதிப்புக் கொடுக்கிறான் என்பதைப் பொறுத்ததாகும்.”

அறிவியல் அணுகுமுறை பற்றிய வரைவிலக்கணமாக மட்டுமின்றி, கவிஞரது இலக்கிய நெறி பற்றிய கொள்கைப் பிரகடனமாகவும் இம்மேற்கோள் மிளிர்கிறது எனக்கருதுதல் தவறாகாது. குலோத்துங்கன் கவிதைகள் முழுவதிலும் இவ்வறிவியல் நோக்கும் உணர்வும் பரவிக்கலந்திருக்கின்றன. நான் அறிந்தவரையில் இன்று முருகையனும், குழந்தைசாமியுமே இத்தகைய கவிதைகளை எழுதுகின்றனர். ஆகக்கூடிய அளவில் நாலைந்து பேருக்கு மேல், இவைபோன்ற கவிதைகளை எழுதுவோர் இல்லை என்று துணிந்து கூறிவிடலாம்.

பல்வேறு காரணங்களினால் - பழைய முறையிலமைந்த குடும்பங்களின் குலைவு, தனிமனித வாதத்தின் தோற்றம், மரபுவழி வந்தவற்றுக்கு எதிரான போக்கு - இவற்றால் இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழிலே தன்னுணர்ச்சிக் கவிதை (lyrical poem)முதன்மை பெற்றுள்ளமை கண்கூடு. கவிஞர்கள் தமதுசொந்த உணர்ச்சிகளைப் பாடற்பொருளாக்கும் கவிதா நெறி பாரதியார் காலத்திலிருந்து பெருவழக்குப் பெற்றது. நவீன தமிழ்க் கவிதைகளில் தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்கள் கண்சமான அளவின. இவ்வகைப் பாடல்களின் செல்வாக்கிற்கு மேலும் வலுவுட்டுவதாய் அமைந்துள்ளது.

தது டி.கே.சி.யின் இரசனை முறை. பெரியோர் கேண்மையும் பிரசார வசதியும் வாய்க்கப் பெற்றிருந்த டி.கே.சி. உணர்ச்சி வெளிப்பாடு ஒன்றையே உயர் கவிதைக்கு உரைகல்லாகக் கொண்டார். உதாரணமாகப்புறநானூற்றுச் செய்யுட்கள் உணர்ச்சிச் சிறப்பும் வளமும் அற்றவை என்றும், அதனால் அவை உயர்ந்த கவிதைகள் அல்ல என்றும். அவர் தீர்ப்பளித்தார். அவர் பிரபலியப்படுத்திய அளவுகோல் கவிதையின் அரைகுறை விளக்கமாகவே அமைந்தது. ஆவரும் அவர் போன்றோரும் அரசியற் சார்படைய சில மேடைப் பேச்சாளரும் உணர்ச்சிக்கு அளித்த அதீத முக்கியத்துவம், நாளடைவில், தமிழ்க் கவிதைகளில் மிகையுணர்ச்சியும் (Sentimentality), போலியுணர்ச்சியும் பகட்டான இடம் பெறுவதற்கு வழி வகுத்த தென்பதில் ஐயமில்லை: தமிழ்நாட்டிலும், இலங்கையிலும் “உணர்ச்சிக் கவிஞர்” என்னும் அடைமொழி அண்மைக்காலங்களிலே தனிப் பெருமைக்குரியதொன்றாகி விட்டது. இவையெல்லாம் நவீன தமிழ்க்கவிதையின் ஒரு சார்பான வளர்ச்சியையே சுட்டி நிற்கின்றன.

இலக்கிய வரலாற்றை நோக்கும் பொழுது, “கவிதைக்கு உணர்ச்சியே பிரதானம்” என்ற வாதம் எல்லாக் காலத்தும் நியமமாகக் கொள்ளப்பட்டது என்பதற்கில்லை. மேலே நாம் பார்த்த “விண்ணுலகம் உண்டெனினும் விழைவோமில்லை” என்ற கவிதையையோ, இத்தொகுதியிலுள்ள “தோற்றனம் இல்லை”, “காலச் சிலை” முதலிய கவிதைகளையோ படிக்கும் பலருக்கு, சங்கச் சான்றோரான கணியன் பூங்குன்றனாரின் “யாது மூரே யாவரும் கேளிர்” என்று தொடங்கும் செய்யுளும் அதன் இறுதியில் வரும்,

பெரியோரை வியத்தலு மிலமே
சிறியோரை யிகழ்த லதனினு மிலமே
என்னும் வரிகளும் நினைவுக்கு வராமற்போகா. சிலருக்கு

இளம்பெருவழகியின், “உண்டால் அம்ம இவ்வுலகம்” என்று தொடங்கும் பாடலும்,

“துஞ்சலு மிலர், பிறர் அஞ்சவ தஞ்சிப்
புகழீனின் உயிரும் கொடுக்குவர்: பழியெனின்
உலகுடன் பெறினுங் கொள்ளலர்: அயர்விலர்
அன்ன மாட்சி அனைய ராகித்
தமக்கென முயலா நோன்றாட்
பிறர்க்கென முயலுநர் உண்மை யானே”

என்னும் வரிகளும் நிச்சயம் நினைவில் மின்னும். இன் னும் சிலருக்குப் பிசிராந்தையாரின், “ஆன்றவிந்தடங்கிய கொள்கைச் சான்றோர்” என்ற சொற்றொடரும் நினை வுத்திரையில் ஒடும். இத்தகைய புறநானூற்றுச் செய்யுட்களில், எழுச்சியார்வழுட்டும் உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பு எதுவும் இல்லை. ஆயினும் இவற்றிலே மாண்பமைதியும், கம்பீரமும், ஆற்றல் நிறைவும், நடைப் பெருமிதமும் பொதுளியிருப்பதைக் காணத் தவறுபவர் இரார். சான் றோர் செய்யுட்கள் எழுந்த காலத்திலிருந்து தத்துவத் தெளிவுடனும், தாரிசன வீச்சுடனும் காலத்துக்குக் காலம் வந்துள்ள செய்யுள் மரபை - சிந்தனாபூர்வமான கவி மரபை - நமது யுகத்துக்கேற்ற வகையில் புதியதொரு உயர்படி நிலைக்கு எடுத்துச் சென்றிருக்கிறார் குலோத்துங்கன். புதிய கவிதைகளால் பழைய செய்யுட்களும் நமக்கு . இனியனவாகின்றன. இன்றைய சூழ்நிலையில் குலோத்துங்கனை ஓர் ஆய்வறிவுக் கவிஞர் - Intellectual Poet - என விவரித்தல் சரியானதாயிருக்கும். உணர்ச்சி வெளிப்பாடு என்ற ஒருவழிப்பாதையில் முடங்கி நிற்கும் இன்றைய தமிழ்க் கவிதைக்கு இன்றியமையாத மாற்று வழியாக அமைந்துள்ளது இந்நால்.

குலோத்துங்கன் கவிதைகளை நுனித்து நோக்குவோர் அவர் பாரதியாரின் படைப்புகளால் வெகுவாகக் கவரப் பட்டிருத்தலைக் கண்டு கொள்வர். குறிப்பாகத் தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் எதிர்காலம் பற்றிப் பலவாறு எண்ணி

ஏங்கிய பாரதியார், சில கவிதைகளிலே தனக்குண்டான கடுந்துயரையும், கவலையையும், உள்முக நோக்கில் பாடி யிருக்கிறார். பழமைக்கும், புதுமைக்கும் இடையில் அகப்பட்ட பாரதியார் சில சமயங்களில் உண்மையைத் தேடுவதில் திக்குத் திணறியுமிருக்கிறார். பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களிற் பாடிய அப்பாடல்களைப் பின்வந்த தொகுப்பாசிரியரும், பதிப்பாசிரியரும் வேதாந்தப் பாடல்களாகவும், தோத்திரப் பாடல்களாகவும், தேசியகீதங்களாகவும் கணித்து அச்சிட்டுள்ளனர். பாரதியின் சிறந்த கவிதைகளில் ஒன்று “தமிழ்ச் சாதி” என்ற தலைப்பில் இப்பொழுது வழங்கும் முற்றுப் பெறாத பாடலாகும். வரலாறு, பண்பாடு, முன்னேற்றம், உலகத் தொடர்பு இவற்றைப் பற்றி நேர்மையாகவும், ஆழமாகவும் சிந்தனை செய்த கவிஞர், முரண்பாடுகள் நிலவுவதைக் கண்ணுற்றார்.

... இங்கில் விருதலைக் கொள்ளியினிடையே நம்யவரெப்படி யுய்வர்? விதியே! விதியே! தமிழ்ச் சாதியையென்செயக் கருதி யிருக்கின்றாயடா?

என்று ஆற்றொணாத் துயருடன் வினாவுகின்றார். அடுத்த கணமே கவிஞருக்குரிய துணிவுடன் விடையும் கூற முற்படுகின்றார்.

“**மேலைநீ கூறிய விநாசப் புலவரை
நம்மவ ரிகழ்ந்து நன்மையு மறிவும்
எத்திசைத் தெணினும் யாவரே காட்டினும்
மற்றவை தழுவி வாழ்வீ ராயின்
அச்சமொன் றில்லை....**”

பாரதியின் இக்கவிதையில், வரலாற்றுணர்வு, சுயவிமர்சனம், அறிவியல் நோக்கு, “மற்றவர் வழி தழுவி” வாழுத் தயாராயுள்ள புறநோக்கு, முன்னேற்ற வேட்கை என்பன முனைப்பாகத் தெரிகின்ற அம்சங்கள். இவையே பாரதி பரம்பரையில் வரும் குலோத்துங்கன் கவிதைகளி லும் மேலோங்கிக் காணப்படும் பண்புகள் எனல்

பொருந்தும். உதாரணமாக, “உயிர்பெற்ற தமிழர் பாட்டு” என்ற தலைப்பில் வழங்கும் பாரதி பாடல் அவரது தத்துவ முதிர்ச்சியையும், தெளிந்த ஞானத்தையும் காட்டுவது என்பர். இத்தொகுதியிலுள்ள, “இற்றையொடினைந்து நிற்போர்க் கியல்வது இளமை” என்னும் கவிதை பாரதியின் அப்பாடலுடன் ஒப்புநோக்கத்தக்கது. “மலை ஏறின் முடிதொடு முன் மகிழ்வதில்லேன்” என்னும் கவிதையும் விதந்துரைக்க வேண்டியதே. பாரதி பாடல் களின் அருட்டுணர்வில் முகிழ்த்தன மேல்வரும் வரிகள் என்பதைச் சுவைஞர் தெளிந்து கொள்வார்.

“பின்தங்கி நின்றதுவும் பிழையே, கால பேதமென அமைவறலாம்; ஆனால் இன்றும் முன்செல்ல வழிகாணும் முனைப்பில் ஸாது மூவேந்தர் பழம்பெருமை முழங்கு வேரரை என்சொல்ல: அவர்திருந்த என்ன செய்ய? என்னினமும், என்மொழியும் சோர்ந்த தென்னும் வன்சொல்லின் பழிதாங்கும் வலியில் ஸாதேன்: மலைஏறின் முடிதொடுமுன் மகிழ்வ தில்லேன்:”

இத்தகைய கவிதைகள் கவிஞரின் இதயத்தை நமக்கு நன்கு காட்டுகின்றன: பழம்பெருமைச் சுமையாலும் பாரம்பரிய உணர்வாலும், கணமுடித்தனமான சுயதிருப்தியாலும், கட்டுண்டு கிடக்கும் தமிழ் ஆய்வுலகத்தின், காலத்துக்கு ஒவ்வாப் பழம்போக்கினைப் பல கவிதைகளில் படம் பிடித்திருக்கிறார்.

“துணை யெனில் நமக்குத் தொல்புகழ் தானோ?”

என்று கவிஞர் வினவுவதில் அவரது நோக்கும் நிலைப் பாடும் துலக்கமாய்த் தெரிகிறதன்றோ. பொதுவில் இன்று தமிழ்ச் சமுதாயத்திற் காணப்படும் சமூக - பொருளாதார - கலாசார - முரண்பாடுகளையும், குறைபாடுகளையும் குத்திக் காட்டும் கவிஞர், ‘என்று தீரும் இத்துயர்கள்’ என்று ஏங்கும் தோரணையிலேயே பெரும் பாலான கவிதைகளை இயற்றியுள்ளார்.

சீர்திருத்தம் செய்பவர்யார்; தீய, எதிர்த் தெழுந்து
பார்திருத்தும் பண்பினர்யார்: பார்வையினைத்

தீர்க்கமொடு

நேர்செலுத்தும் கொள்கை நெறியினர்யார்: தாயகமே
யார்தடுப்பார், நின்துயர்கள் நானும் பெருகுவதோ:

என்னும் வரிகள் கவிஞரின் மனப்பான்மையை நமக்குக்
காட்டுகின்றன. எனினும் இரண்டொரு கவிதைகளிலே
உலகிதை மாற்றி ஓர் உன்னதமாகிய நிலைமையை
உருவாக்குவதற்கு வேண்டிய செயற்பாடுகள் குறித்தும்
சிந்தித்துள்ளார். எடுத்துக்காட்டாக, “சீற்றம் நம் தேவை”,
“கல்வியுகம் மலர்கிறது, காண வாரீர்”, “உச்சமொன்ற
டைய நாடும் உள்ளத்தைப் போற்றி நிற்போம்” முதலிய
கவிதைகளைக் குறிப்பிடலாம்.

“வாழ்வினை வளர்ப்போம்;

இங்கு மனிதரை இழிவுசெய்யும்
தாழ்வுகள் ஒழிப்போம்:

உண்மைச் சமத்துவம் தழைப்பதற்குச்
குழ்நிலை படைப்போம்:

துன்பும் துயரமும் கடந்த தான்
ஆழ்கடல் வையந் தன்னை
அமைத்திட நெறிகள் செய்வோம்”

என்றும்,

“வறுமைக்குச் சிரஞ்சிவி வரம்தான் உண்டோ”

என்றும்,

“வறுமைகள் வளர்வ தேனும்,
வாழ்க்கையின் துறைகள் யாவும்
தெறுநர்கை உயர்வ தேனும்
சிறிதுநாள் பொறுப்போம்: இன்று
குறுமையர், கொள்கை யற்றோர்
கொடியிடத் தாட்சி தேடும்
சிறுமையை ஒழிப்போம்: இந்தச்
சீற்றம்நம் தேவை அம்மா”

என்றும், கவிஞர் தர்மாவேசத்துடனும், திடசங்கற்பத்துடனும் பாடுகையில் அவரது அறிவியல் நோக்கு மாத்திரமின்றி, செயல் நாட்டமும், ஊக்கமும் தெளிவாகின்றன. இவை அனைத்தும் இன்றைய உலகிலே நேரமையாகச் சிந்திக்கும் ஆய்வறிவாளன் ஒருவனுக்கு நியாயமான முறையில் தோன்றக்கூடிய உணர்வுகளாகும். ஆய்வறிவின்-அறிவியல் நோக்கின்-பண்பும் பயனும் இவை என்று கூறுதல் ஏற்படுத்தாகும். ஆயினும் புத்திசீவிகளின் தேடலும் நாடலும் மாத்திரம் உண்மைச் சமத்துவத்தையும், சமநீதியான பகிர்வையும் நிலைநாட்டிவிடவல்லன அல்ல. மக்கள் இயக்கங்களுடன் இவர்களது எழுச்சியும் செயற்பாடும் சங்கமிக்கும் பொழுதே குலோத்துங்கன் போன்ற கவிஞர்களும், கல்விவல்லாரும் “கனவெனக் காண்பவை கைப்படல் திண்ணம்”.

கவிஞரின் சமூக நோக்கையும், சமூகவியல் உணர்வையும் இங்கு நான் வற்புறுத்திக் காட்டியதால், பொறியியல் நோக்கில் சமுதாயப் பிரச்சினைகளை எதிர் நோக்கும் ‘அரசியல் பிராணியாக’ அவரை நாம் கருதி விடலாதாது! உண்மையில் குலோத்துங்கனின் மென்மையான உள்ளம் கவிதைகளில் சொல்லுக்குச் சொல் துலங்குகிறது. சீற்றத்தையும், சினத்தையும் காணும் நாம் எழிலையும், இன்பத்தையும் வெண்ணிலவையும் தண்ணீரையையும் பல கவிதைகளில் கண்டநுபவிக்கிறோம். “கனவும் மிஞ்சினன்”, “காதலிக்கு”, “வாழ்வு”, “வீடுகண்டோம்” “குடியேற்றம்” முதலிய கவிதைகளில் பரணர் முதல் பாரதி வரை வழிவழிவந்துள்ள கண்ணல் தமிழின் சுவையையும், சுகத்தையும் நுகரக்கூடியதாயிருக்கிறது. சொற் பஞ்சமறியா வளமிக்க கவிஞர் குலோத்துங்கன் என்பதை இக்கவிதைகள் நிறுபித்து விடுகின்றன.

இவ்விடத்தில் கவிஞர் கையாண்டுள்ள யாப்பமைதி கள் பற்றி இரண்டொரு வார்த்தைகள் கூறாமல் விட முடியவில்லை. அகவல், விருத்தம், தாழிசை, கண்ணி,

சிந்து முதலிய மரபு வழிப்பட்ட யாப்புகளே பெரும் பாலும் கையாளப்பட்டுள்ளமையை வாசகார்கள் கண்டு கொள்வார். அவற்றுள்ளும் மிகப் பழங்காலத்திலிருந்து வழங்கிவரும் அகவற்பாவினை ஆசிரியர் அனாயாசமாகக் கையாளுவதைக் கண்டு வியப்படையாமல் இருக்க இயல வில்லை. விஞ்ஞானிக்குச் சிறப்பாக அமைந்த சிக்கனம், சுருக்கம், குறுக்கம், திட்பம், ஒழுங்கமைவு, சொற்செட்டு இவற்றைத் திறம்பட வெளிப்படுத்தும் நீர்மையுடைய நடையினை அகவற்பாவினை அடக்கியாளுவதன் மூலம் பெற்று விடுகிறார் நமது கவிஞர். மரபுவழிவரும் பாக்களையும், பாவினங்களையும் எடுத்தாள்வதனால் வழக் கிழந்த சொற்களோ, தொல்வழக்குகளோ, அர்த்தமற்ற ஒசை நிரப்பிகளோ சிறிதேனும் வந்துபுகுந்துவிடவில்லை. யாப்பமைதிகள் தமது கவிதை வெளிப்பாட்டுக்குத் தளையாகவும், தடையாகவும் உள்ளன என வாதிடும் சில புதுக்கவிதையாளர் குலோத்துங்கன், முருகையன், ரகுநாதன், ‘மஹாகவி’, தணிகைச் செல்வன் போன்றவர் களின் கவிதைகளை ஊன்றிப் படிப்பின் பயனடைவர். கவிதை வளர்ச்சியில் புதுக்கவிதைக்கும் இடமுண்டு. அதுபற்றி வாதிட வேண்டா. ஆயினும், எமது யுகத் துக்குரிய நவீன சிந்தனைகளையும், நுண்ணிய உணர்வுகளையும், நுவலுதற்குத் தமிழில் வழங்கும் யாப்புருவங்கள் எவ்வாற்றானும் இடைஞ்சலாயில்லை என்பதைக் கள் குலோத்துங்கன் கவிதைகள் நிலைநாட்டியுள்ளன. தமிழ் மக்களின் வாழ்வோடுஇயைந்தும் இணைந்தும் வாழும் கவிஞருக்கு யாப்பு உண்மையில் விலங்காக இருக்க மாட்டாது. “தமிழ் நிலத் தொழுங்கின் பண்பின் நீழலில் வளர்ந்த நிறை” தமக்குப் பற்றுக்கோடாய் அமைந்தது எனக் கவிஞர் கூறியிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. தமிழ் நிலத் தொழுங்கின் ஒரு கூறாகவே யாப்பு விளங்குகிறது. அதனையும் ஆய்ந்து ஓர்ந்து சூழ்நிலைக்குப் பொருந்து வதாயுள்ளதைத் தனக்குத் துணையாக எடுத்தாள் வதே கவிஞர்து கடமையாகும். விதியை நோவது போல

யாப்பை நோவதில் பயன் இல்லை. யாப்பைத் தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்துவதனாலேயே நெஞ் சத்தைக் கவ்விப் படிப்போர் நினைவினில் நிலைத்து நிற்கும். தன்மையுடைய தொடர்களையும் வரிகளையும் குலோத்துங்கனால் ஆக்க முடிகிறது. உதாரணமாக,

“மேடை ஒருலகம், வீடோ ருலகெனும்
நாடகம் இன்றுநம் நடைமுறை யானது”

* * *

“வழிவழி வருவ யாவும் மார்க்கண்டம் பெறுவ தில்லை
அழிவன அழிந்த காலை அகற்றுதல் தருமம்...”

* * *

“தருவதற்கும் பெறுவதற்கும் சமத்துவந்தான்
உமதுடைமை எனும் நினைவோ...”

* * *

“.....:புவி
நமக்கின் றுள்ளது; நாமதை மாண்புற
அமைப்ப தல்லவோ அறிவின் பாலது”

முதலிய மந்திரச் சொற்றொடர்கள் நமது மொழியோடு மொழியாய்க் கலந்துவிடும் என்பதில் ஐயமில்லை. எதுகை, மோனை என்பன இவ்வரிகளில் புற அணியாக அன்றி உயிரியல் ரீதியாக இயங்குவதை உணர்ந்து கொள்ளலாம். இவ்விடத்தில் குலோத்துங்கன் பாரதி பரம்பரையைப் பக்குவமாக முன்னெடுத்துச் செல்கிறார்.

“அரசும் ஆட்சியும். அனுயுகப் பொறிகளின்,
முரசும் நிறைந்து முழங்கும் மண்ணிதில்”

மனிதனைப் பற்றிய பற்பல பொருள்களைக் கவிஞர் இத்தொகுப்பிலே பாடியிருக்கிறார். காதலிலிருந்து கையறு நிலை ஈறாக எத்தனையோ எண்ணங்களும் மன நிலைகளும் இக்கவிதைகளில் இடம்பெற்றிருக்கின்றன. இவற்றை நுணுகி நோக்கும்பொழுது, ஆய்வறிவாளரொருவரின் “களங்கமில் அன்பும், கடந்த ஆர்வமும், இதயத்

துடிப்பும் இனியவை விளையும் நெஞ்சமும் நமக்கு மீண்டும் மீண்டும் புலப்படுகின்றன. அறவியல் பார்வை அனைத்துக்கும் ஆதாரமாயுள்ளது. “ஆராய்ச்சிநெறிமுறைகள்” என்னும் கட்டுரையிலே கவிஞர் கூறியிருப்பவை உன்னுதற்குரியன.

“அறிவியல் துறைகளின் வளர்ச்சியும், அறி வியல் பார்வை வளர்ச்சியும், நல்ல ஆய்வுச் சூழ்நிலை ஏற்படுவதற்கு வழிவகுத்திருக்கின்றன. அச்சுழுநிலை முதிர்ச்சி பெற ஆய்வாளர்கள் துணை செய்ய வேண்டும். உண்மையான ஆய்வாளன் ஒரு தலைசிறந்த உலகக் குடிமகன். மாணிடம் அவன் இனம். உண்மை காணுவது அவன் குறிக்கோள். அதற்கான பாதை அமைப்பது, பாலம் அமைப்பது அவன் பணி.”

ஆய்வாளனுக்கு இலக்கணமாகக் கூறியது இன்றைய யுகத்திலே கவிஞருக்கும் பொருந்தும், அத்தகைய இலக்கணம் நிறைந்த கவிஞர், குலோத்துங்கன். பொற்காலத்தைப் பின்னோக்கி ஏங்காமல், முன்னோக்கி, முயற்சி செயும் அவரின் கவிதைகளைத் தமிழகம் பெற்று இன்பமும், பயனும், அடையும் என்பதில் எனக்கு ஜயமில்லை. இலக்கியத்தையும், விஞ்ஞானத்தையும் இணைக்கும் இவரது அரும்பணி எதிர்காலத்தில் ஏற்றபடி போற்றப்படும் என்பதிலும் எனக்கு நம்பிக்கை உண்டு.

பல்கலைக்கழகம்
யாழ்ப்பாணம்
இலங்கை.

க. கைலாசபதி

எஸ்ரூரை

மாணவப் பருவம் முதல் நான் அவ்வப்பொழுது எழுதிய கவிதைகள், ‘வளர்க் கவிதைகள்’, ‘வாயில் திறக்கட்டும்’ என்ற தலைப்புகளில் இரு தொகுதிகளாக, பாரதி பதிப்பகத்தின் மூலம் வெளி வருகின்றன. ‘வளர்க் கவிதைகள்’ என்ற தொகுப்பு 1982 இறுதியில் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

‘குலோத்துங்கன் கவிதைகள்’ என்ற தலைப்பில் முன்பு வெளிவந்த கவிதைகளும், இவற்றில் இடம் பெறுகின்றன. ‘வாயில் திறக்கட்டும்’ என்ற இத்தொகுப்பில் உள்ள கவிதைகளில் பெரும்பாலானவை 1978-க்குப் பின்னர் எழுதப்பட்டவை.

தமிழ் இனம், தமிழ் மொழி, தமிழ்ச் சமுதாயம் பற்றிய கவிதைகளின் தொகுப்பு ‘வளர்க் கவிதைகள்’, ‘வாயில் திறக்கட்டும்’ என்ற இந்தத் தொகுப்பு, அடிப்படையில் மாணிடம் பற்றிய பொதுச் சிந்தனைகளைக் கொண்டது. எனினும் கவிதைகள் நமது சமுதாயத்தின் பின்னணியில் அமைந்தவை.

ஒரு நாட்டின் வளர்ச்சி, இனத்தின் வளர்ச்சி என்பது அடிப்படையில் மனித வளர்ச்சியேயாகும். மனிதன் வளராது, பண்பாட்டு உயர்வோ, பொருளாதார வளமேர் இயன்ற ஒன்றால்ல. சமமான வாய்ப்புகளும், வளர்ச்சிப் பணிகளில் மக்களின் பரவலான ஈடுபாடும், ஒரு சமுதாயத்தின் உண்மையான உயர்வுக்கு உரைகல்.

உயர்வுக்கு அடிப்படையாக அமைந்தது மனித முயற்சி; மாணிடனின் சாதனை; அவனது அறிவின்

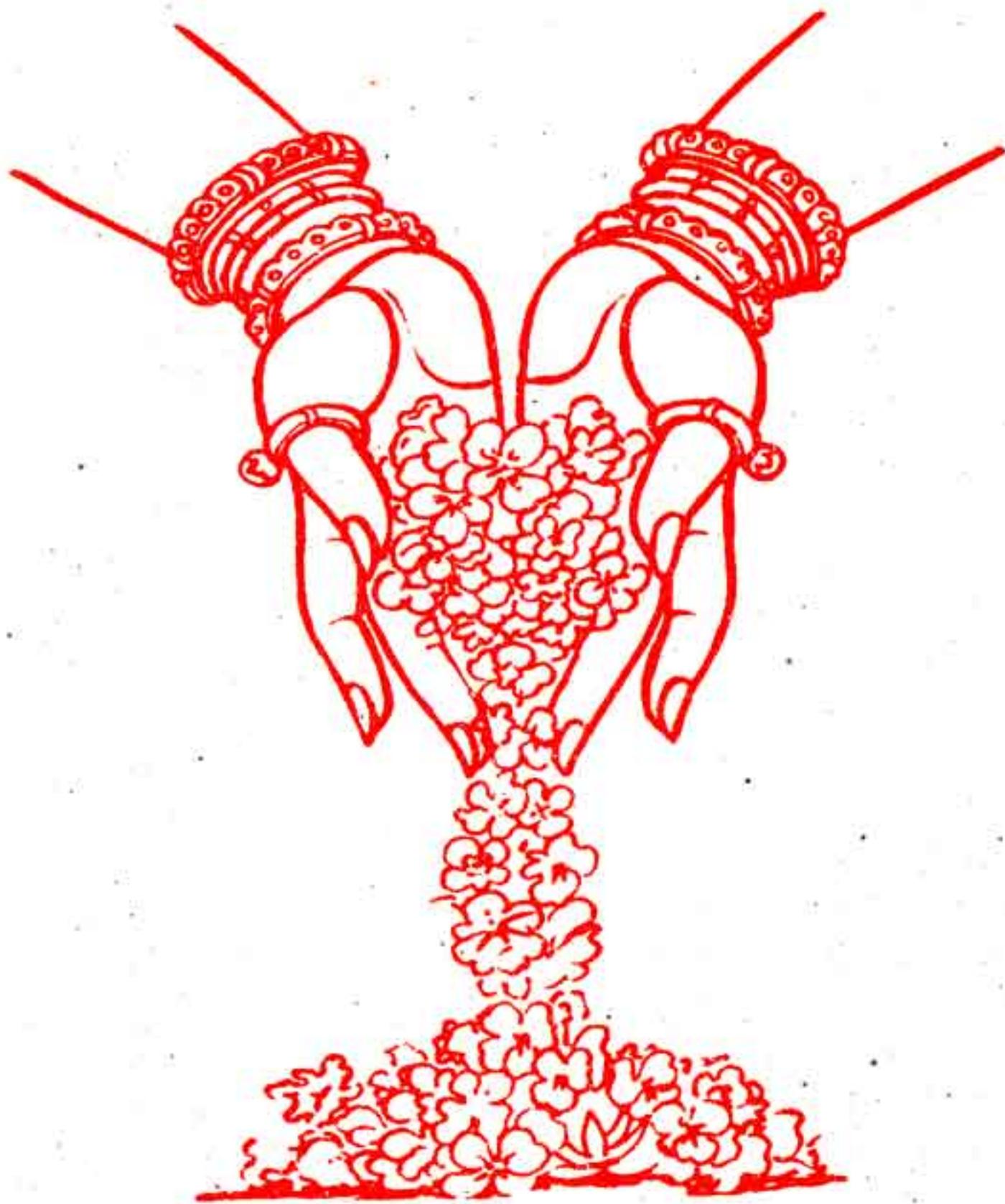
திறன். குடிமகனும், கோமகனும், மதகுருவும், மகானும், அவதார புருடரும், ஆண்டவனின் தூதுவரும் மனிதரேயாவர். எனவே மனித முயற்சி ஊக்குவிக்கப்பட வேண்டும். வளர்க்கப்பட வேண்டும். அதற்குத் தடையானவை ஒதுக்கப்பட வேண்டும்.

மண்ணும், வாரியும், வானும், வெளியும் மனிதனின் உடமை. அவை எண்ணற்ற வளங்களைத் தன்னுள் கொண்டவை. அவற்றைப் பயன்படுத்தும் வழி கானும் கருத்தும், பயன்படுத்தும் கருவியும் படைப்பவன், படைக்க வேண்டியவன் மனிதன். படைக்கும் திறன் கொண்டவன் மனிதன்.

மனிதனது உள்ளம் வாரியின் ஆழ்ந்தது: வானின் விரிந்தது. தணலும், தண்மையும் தன்னுள் கொண்டது. உள்ளம் முழுமையும் ஒன்றிய முடிவுடன் மனிதன் முயன்றால் முடியாததில்லை.

மேலே குறிப்பிட்டிருக்கும் சிந்தனைகள் இத்தொகுப்பில் கவிதை வடிவம் பெற்றுள்ளன.

இத்தொகுப்பிற்கு நீண்டதொரு முன்னுரை எழுதி யுதவிய நண்பர் கலாநிதி கைலாசபதி அவர்கள் இன்று நம்மோடில்லை. கலாநிதி கைலாசபதி என் நினைவினின்றும் நீங்காத் நண்பர். நான் பெரிதும் மதித்த அறிஞர். அவரது முன்னுரை என் நெஞ்சில் தனி இடம் பெறுகிறது. இத்தொகுப்பை உவகையுடன் பதிப்பித்து வெளியிடும் பாரதி பதிப்பகத்தாருக்கு நன்றியுடையேன்.

என்னை வளர்த்தாரின், இரவு பகலாகத்
தன்னை அழித்தெனக்குத் தடம் சமைத்த தந்தையரின்,
அன்னை எனும் பெயரின் அழியாத காவியத்தின்
பொன்னை நிகர்த்த பதம் போற்றிப் படைக்கின்றேன்.

கைஞர்

1.	படையல்	...	25
2.	மலை ஏறின் முடிதொடு முன் மகிழ்வதில்லேன்	...	28
3.	வாயில் திறக்கட்டும்	...	30
4.	நான் ஒருவனே போதும்	...	32
5.	வய்யம் தரும் இன்பம் வானம் தருவதில்லை...!	...	34
6.	உன்னடி தளர்ந்தால் உலகம் தேங்கும்...!	..	36
7.	வளர்க் நம் கனவுகள்! மானிடம் வாழ்க!	...	39
8.	விண்ணுலகம் உண்டெனினும் விழைவோ மில்லை	...	40
9.	ஆண்டவன் உள்ளானாயின்...!		41
10.	புதுயுகம் மலர்வதைப் பாடுகின்றேன்...!	...	43
11.	இன்பத்தைத் தேடி...!		46
12.	கோடி கஸலகள் பிதற்றுகிறாய்	...	50
13.	தோற்றனம் இல்லை	...	51
14.	எமைத் தேவைகள் கோழையாய்ச் செய்த திலை...	...	54
15.	ஏழை இங்கெவரு மில்லை	...	55
16.	கல்வியுகம் மலர்கிறது காண வாரீர்	...	57

17.	உச்சமொன்றடைய நாடும் உள்ளத்தைப் போற்றி நிற்போம்	...	59
18.	கொள்கைக் குழப்பமும் வளர்ச்சி தானோ...?	...	61
19.	கவிதையுளம் காண்பதெல்லாம் கலையாய் மாறும்...!	...	63
20.	கண்ணீர்	...	65
21.	தேவராகுவம்: தெய்வமுமாகுவம்	...	67
22.	இயம்புவ தியல்வ தில்லை:	...	69
23.	தூயது, தூயது, தூயதெம் என்னைம்	...	71
24.	முழுமையும் காண்போர் நீண்ட முன்னேற்றப் பயணம் காண்பர்...!	...	73
25.	மனிதனை வளர்ப்போர் இந்த மண்ணினை வளர்ப்போர்	...	75
26.	முயற்சி யுண்டெனின் முழுமை காணுவம்	...	77
27.	சிந்தனை தன்னை என்றும் சிறையிடோம்...!	...	79
28.	உயரங்கள் உயருவன்	...	81
29.	முடிவில்லாப் பயணம்	...	83
30.	சிந்திப்ப தின்பம்: தேடுவதும் இன்பம்	...	85
31.	என்னும் உளத்தினிலே	87
32.	முழுவ தெக்கடலோ?	...	88
33.	பயணம் எங்கோ...	...	89
34.	பொம்மையா நான்	...	90
35.	எழச் சொன்ன காலை எழுந்தோம்	...	92
36.	நிறை கண்டிலாய்	...	94
37.	காலச் சிலை	...	96
38.	வாழ்க மானிடம்	...	97
39.	பெண்மை வாழிய	...	98
40.	குடியேற்றம்	...	99
41.	கனவும் மிஞ்சினன்!	...	100
42.	வாழ்வு	...	101
43.	காதலிக்கு	...	103
44.	நிறைந்தாய்! நிறைவானாய்!	...	105
45.	நாற்றுவளர் காணியெலாம் நஞ்சிடவா சீர்திருத்தம்	...	107
46.	சாதித் தீயில் தமிழினம் வெந்தது	...	109

47.	சீற்றம் நம் தேவை	...	112
48.	கூரைகளின் கூளம்	...	114
49.	இரட்டை வாழ்க்கைப் பழியறியாத் தலைவர்குலம் பார்ப்பதுண்டோ....!	...	116
50.	காளான் விளைவிக்கக் கழனி பெருக்குபவர்	...	118
51.	முடிவொன்று கண்டோம்: முயன்றோம்: பணிமுடித்தோம்	...	120
52.	இற்றையோ டினைந்து நிற்போர்க் கியல்வது இளமை	...	122
53.	பாவையர்கள் பாவியரோ	...	125
54.	நாரியர்கள் அந்தவழி நனி தூரம் சென்று விட்டார்	...	128
55.	விஞ்சை படைப்பதற்கு விஞ்ஞானம் கண்டிலமோ!	...	130

பஸ்டேல்

சிந்தனைப் பறவைதன் சிறைவிரித் தெழும்நிலை
 வந்தநாள் முதலதன் வானமும் வளியும்,
 இலங்கும் கதிரும் இதயம் நிறைந்து
 துலங்கும் ஆசையின் துணையும் ஆனமெய்ப்
 பொருளே: எந்தையர் போற்றிப் புரந்த
 திருவே: உன்புகழ் செழித்து மண்ணிடை
 மலரவும் வான்தொட வளரவும், அறிவியல்
 உலகவர் கலைகளின் ஊற்றெலாம் நிறைந்த
 களஞ்சியம் எனவனைக் காணவும், அவரதை
 விளம்பிடக் கேட்டுளம் விம்மவும் பதைக்கும்
 பேதைநான்: தாய்நீ பெருமையின் முடிசெலப்
 பாதையும் பாலமும் படைத்திடத் துடிப்போன்:
 அரசும் ஆட்சியும் அனுயுகப் பொறிகளின்
 முரசும் நிறைந்து முழங்கும் மண்ணிதில்
 ஏற்றமும் செல்வமும் இறந்த நாளொடு
 தோற்றன வாகச் சூழ்துறை பலவினும்

எளிநிலை யற்றனை எனினும், உன்னிலம்
 ஒளிகுறைந் தெல்லையும் ஒடுங்கிய தாயினும்
 வறுமையில் உன்னினம் வாடினும், ஆயிரம்
 தெறுவனை இன்னமும் சேரினும், உன்னரும்
 மண்ணிடைப் பிறந்த வாய்ப்பினைத் தவமென
 எண்ணியும் களித்தும் இன்புறும் பித்தன்:
 வானம் பொய்க்கினும், வயலிடைப் பயிரினைக்
 கானஸ் தீய்க்கினும், கதிரும் குருத்தும்
 வாடுதல் கண்டுளம் வாடினும், தன்கைப்
 பாடும் பூட்டிய பகட்டன் மேழியும்
 உறுவலி தளரா உளமும் கைவிடாது
 அறுவடை வரும்வரை ஆற்றிடும் உழவன்:
 கற்பன கற்றினன்: கலைத்துறை யெதனினும்
 விற்பனன் அல்லன்: மேதையர் வழியினில்
 தோன்றின னில்லை: தொன்மையிற் நொன்மையில்
 ஊன்றிய தமிழ்நிலத் தொழுங்கின் பண்பின்
 நீழிலில் வளர்ந்த நிறைய்லால், மற்றுயர்
 காழுமொன் றில்லேன்: கனவிடை ஆசையும்
 நினைவிடை உருவமும், நெஞ்சிடை உணர்வும்
 எணையனுத் தவறா தியக்கும் ஆற்றலும்,
 யாண்டும் யாங்கும் யாவுமாய் நிறைந்து
 ஆண்டுரு வாக்கிய அன்னையே அழுதே:
 மண்ணும் நிறைந்த வாரியும், விரிந்த
 விண்ணும் கொள்ளினும் மேற்செலும் ஆவல்
 துளங்குமென் இதயத் துடிப்பும், புயலென
 விளங்குமென் சிந்தையின் வினையும், கடந்த

ஆர்வமும், களங்கமில் அன்பும், சிந்தும்
 வேர்வையிற் றினைக்கும் மெய்யும், அன்றியுன்
 தாள்மலர் அணிசெயத் தகுந்தன படைக்கும்
 ஆள்வலன் இல்லேன்; அன்பின் நெஞ்சும்
 புரிவுடன் ஈந்தன புல்லே யாயினும்
 பரிவுடன் ஏற்றலும் பயந்தவட் கரிதோ.

மலை ஏறன் முடிதோடு முன் மக்ஷவ தல்லேன்

செந்தமிழ்த்தாய் நின்வளங்கள் சிறந்த வேணும்,
தேவை இனும் கோடியுள் அவற்றுள் ஏதும்
எந்தமிழால் தீராதோ, என்னும் நெஞ்ச
ஏக்கத்தால் எழுதுகிறேன்: ஏழை எந்தன்
சிந்தனையும், செய்திறனும், திறமை சேர்த்த
திருவனைத்தும் நினதடியே சேர்க்க என்னும்
சொந்தமகன் படைக்கின்றேன்: நின்னை யன்றித்
தொழுவதற்குப் பொருளறியாத் தொண்ட னம்மா:

ஏர்பிறந்த பழமையிலும் ஏற்றம் கண்டாய்:
எண்ணற்ற கலைகள்வளர் இடமாய் நின்றாய்:
பார்வளர்ந்து, அறிவியலின் பாதை கண்டு
பல்துறையும் புதுமுறைகள் படைத்து நாளும்
கார் வளர்ந்த கழனியென வளங்கள் கோடி,
காண்கின்ற காலத்தில் கண்ண யர்ந்தாய்:

சீர்நிறைந்த தேர்அமர்ந்து நின்றாய்: வையும்
சிறகமைத்து வானவெளி சென்ற தம்மா:

பின்தங்கி நின்றதுவும் பிழையே: கால
 பேதமென அமைவறலாம்: ஆனால் இன்றும்,
 முன்செல்ல வழிகாணும் முனைப்பில் ஸாது
 மூவேந்தர் பழம்பெருமை முழங்கு வோரை,
 என்சொல்ல: அவர்திருந்த என்ன செய்ய:
 என்இன்மும் என்மொழியும் சோர்ந்த தென்னும்
 வன்சௌல்லின் பழிதாங்கும் வலியில் ஸாதேன்:
 மலைஏறின் முடிதொடுமுன் மகிழ்வ தில்லேன்.

வாய்ஸ் தற்கட்டும்

கால முற்றினும் தாழ்த்திற வாதளம்
 கதவு தட்டுதல் யாரெனக் கேட்கிறாய்
 ஞால மென்றுரை கோள்தனில் வாழுநர்
 நானு முன்னெழிலில் நாடி நடந்தவர்
 தூல மெய்யுடல் மண்ணிடை நிற்பினும்
 தொலையும் நானும் கடந்தெழு சிந்தையர்
 நீல வெண்வெளி நீந்தி யதன்கரை
 நீங்கி மேற்செலும் மாந்தர்யாம் தேவியே :
 அடைவ தற்கிய லாதன் கோட்டையின்
 அரண்க டந்தவர் யாரெனக் கேட்கிறாய் :
 இடையி றந்துனைத் தேடுமெம் யாத்திரை
 இன்று நேற்றுத் துவங்கிய தன்றுகாண் ;
 தடைநி றைந்துநீள் சாலைபல் கோடியில்
 தடவி ஊர்ந்து தவழ்ந்தவர் : பேரிருள்
 படைக டந்தவர், வேண்டிய யாவையும்
 படைக்க முந்திடும் மாந்தர்யாம் தேவியே :

இயற்கை யன்னைநீ சன்றவ ஸில்லையோ
எம்மி டத்தும் ஒளிப்பது நீதமோ :

முயற்சி கொஞ்சமோ, கோப்பைபநஞ் சுண்டதும்,
முழங்கு தீயிடை வெந்ததும், சேயுடன்
கயற்கண் அன்பினள் காதல் துறந்ததும்,
காடு சென்று கடுந்தவம் நோற்றதும்,
செயற்ப டுந்துறை வெஞ்சிறை சேர்ந்ததும்,
சிலுவை கண்டதும் எம்மினம் தேவியே :

அறிவி யற்கலை யாவும் படைத்ததும்,
அயர்தல் உண்ணல் மறந்தங் குழைத்ததும்,
பொறியி யற்கலை ஊர்தி சமைத்ததும்,
புறங்கள் ஊடறுத் தெங்கும் பறந்திடும்
நெறிமு யன்றதும், ஒன்றுயின் ஒன்றென
நிறைந்த பல்திரை நீக்கிழுன் னேறிடும்
வெறியி லின்பம் விழைந்ததும் எம்மினம் :
வீட்டின் வாயில் திறக்கட்டும் தேவியே.

நான் ஒருவனே போகும்

என்ன வரம்வேண்டும் என்றென்னை முன்னழைத்துச் சொன்ன மொழிகேட்டேன், தொழுதிட்டேன் :

எந்தானும்

சின்ன வரங்கேட்கத் தெரியாத என்னெந்துகின் பன்னெடுநா ஓசை பகர்கின்றேன் : பார்வணங்கும் இறைவனே நின்படைப்பில் இருக்கின்ற எண்ணிறந்த குறையெலாம் நீக்கிக் குவலயத்தை யான் விழையும் வடிவி ஸமைக்கின்ற வாய்ப்பெனக்குத் தாராய் : ஓர் அடியும் தவறேன்நான் : அனுவும் பிழைசெய்யேன் : செல்லும் உலகின் திசையறிவேன் : சிந்தனையில் அல்லும் பகலும்யான் ஆய்ந்துள்ள புத்துலகம் : மண்ணின் பரப்பினில்லம் மானிடர்கள் வந்ததுதொட்டெண்ணி விழைந்தாரு இன்பச் சமுதாயம் : துறவன்று சொன்னவரும், தூய மணவாழ்வே அறமென்று சொன்னவரும், ஆண்டவனைக் காணப்

பாதை வகுத்தோரும், பல்கொள்கைத் தத்துவத்தின்
 மேதையரும், நற்சமய விற்பனரும், தொன்றுமுதல்
 காண விழைந்த கனவுலகின் பன்மடங்கு
 மாணச் சிறந்ததொரு வாழ்க்கைச் சமுதாயம்
 படைக்கத் துணிந்தேன்நான் : பாதையிலே கானும்
 தடைக்கற்கள் யாவும் தகர்க்கும் வலியுடையேன்:
 அறிவும் நெடுந்தவமும் ஆற்றுதலும் இல்லாதார்
 பெரிய எதுவும் பெறுந்தகுதி யில்லர்எனும்
 உண்மை அறிகுவன்நான் : ஒருகோடி துன்பெனினும்
 திண்மை குறையாத சிந்தையினன் : மண்ணுலகில்
 விழையும் பொருளெதுவும் வீடுவந்து தானாக
 நுழையும் எனக்கருதும் நோக்குடைய னல்லேன் : என்
 பயணம் பெரிது : செலும் பாதை நெடிது ; வழித்
 துயரம் தவிர்க்கத் துணைதேடேன் : என்படைக்கு
 ஒருசிலரும் போதும், நான் ஒருவனே போதும் : மெய்ப்
 பொருளொன்று தேடும் புனிதப் பணியிதற்குக்
 கூட்ட மெதற்கு ; கொடிபிடித்துப் பின்தொடர்வோர்
 ஆட்டமேன் வேண்டும் : அரிய பொருளொதையும்
 தேடி யளிக்கச் சிலர்போதும் : மற்றதனைக்
 கூடிச் சுவைக்கக் குவலயத்தை நாமழைப்போம்.

வய்யும் ரூரும் இன்பும் வானும் ரூருவதில்லை...!

செய்யும் தொழிலோடு சேர்ந்துவிட்ட நெஞ்சினுக்கு
வய்யும் தருமின்பும் வானும் தருவதில்லை!

* * *

இறவா திருப்பதெணின் ஏற்பேன்: இறந்தால்யான்
பிறவா திருத்தல் பெறல்வேண்டேன். வையகத்தின்
காட்சிகளிற் கோடியின்பும் காண்பவன்யான்.

மானுடர்தம்

ஆட்சியினைப் போற்றுபவன். அளவிறந்த செவ்வமொடு
விண்ணின் வெளியிலென்முன் வீடுவந்து நின்றாலும்
மண்ணின் கனவுகளில் மனமிழந்து நிற்பவன்யான்.

மீண்டும் பிறப்பேன்.இம் மேதனியின் யாத்திரையில்
யாண்டும்.நடப்பேன்.எம் யாத்திரையைக் காவியமாய்ப்
பாடுவதில் யாமடையும் பரவசத்தை யாரறிவார்:
தேடுவதற் கேதுமிலை: செய்தபணி தீரவில்லை,

தொட்ட கடமைகளைத் தொடர்ந்து முடிக்காமல்
விட்டகன்று பாதிவழி வேறுபயன் தேடோம்யாம்.
* * *

செய்யும் தொழிலோடு சேர்ந்துவிட்ட நெஞ்சினுக்கு
வய்யம் தருமின்பம் வானம் தருவதில்லை!

இன்னடி நளர்ந்தால் இலகம் ரேஸ்ரூம்...!

புழுவனச் சகதியிற் புரஞ்சை! வாழ்வில்
விழுமிய எதுவும் வேண்டிலை: பரந்த
வானொடும் வளியொடும் வாழ்கிலை: வளர்த்த
ஊனொடும், உறவொடும் ஒடுங்கினை: வயிற்றால்
ஊர்பவர் என்றும் உயர்நிலை காணார்,
ஆர்வமும், துடிப்பும், ஆற்றலும் தெளிந்த
கல்வியும், மாணிடம் கடந்த ஆசையும்,
செல்வமும், சிறியன தேடாச் செருக்கும்,
பொங்கும் வாழ்வும், புகழும் தேடாய்!
மங்கும் இருளிடை மகிழ்ந்தனை மனமே!
புல்லும், பூண்டும், புழுவும், அசையாக்
கல்லும் தமக்கொரு கதையுடைத் தாகலின்
பிறப்பும், வளர்ப்பும், பெறுதலும், முதுமையில்
இறப்பும், மண்ணில் எதற்கும் பொதுவாம்.
கனவும், கற்பனைக் கடலும், கரையிலா
மனமும், கொண்டநீ வாழ்வின் மனன்!

வாயில் திறக்கட்டும்

படைப்பின், உச்சிநீ: பல்வகைத் தனையெலாம்
உடைத்து மேற்செலும் உணர்வின் ஊற்று நீ!

எட்டா தென்பதும், ஏலா தென்பதும்,
கிட்டா தென்பதும், கிடையா தென்னும்

வேதத், தலைவன்நீ! விண்ணும் வெளியும்
சேதக் கதிர்மதித் தேயமும் கடந்து

கானம் பாடும் கவிஞன்! கானிடை
வானம் பாடிநீ! வளியொடும் மழையொடும்,

பொன்னலர் செங்கதிர்ப் பொழுதொடும் கலந்து,
மின்னலர் முகிலோடு விடுதலைக் கீதம்

பாடும் மனமும், பகுத்துணர் அறிவின்
பீடும் கொண்ட பெரியோன்! உன்னால்

இயல்வ தில்லாத எதையும் மற்றவர்
முயல்வ தில்லாத முதல்வன்நீ! வையகம்

தோன்றிய நாள்முதல் தொடர்ந்து மேற்செல
ஊன்றிய கால்கள் உளையா உரவோன்!

எண்ணறு சமயமும், எழுதுதற் கியலா
விண்ணவர், தேவர், விஞ்சையர் கூட்டமும்

ஆக்கிய திறத்தின் ஆசான்! பின்னவை
நீக்கிய அறிவியல் நெறியின் தந்தைநீ!

நன்றோ, தீதோ, யாதின் விளைவோ,
என்றோ, ஏனோ இப்புவி தோன்றிய

தறியோம்; ஆயினும் அறிந்த நாள்முதல்,
நெறியும், வழியும், நிலையும் வகுத்து

வளர்வது மானிடம்! வளர்ச்சிப் பாதையில்
அளவையும், துணிவும், ஆய்வும், தவழும்

துணையெனக் கொண்டு, சூழ்ந்தன தனக்கு
இணையவும், தன்பணி ஏற்கவும் படைத்து

வென்றது மாணிடம்! மேலென எதற்கும்
நின்றது மாணிடம்! நீயதன் செல்வன்!

எல்லாம் வல்லதொன். றிருப்பின், உன்னினம்
அல்லால் மற்றதை யாரிவண் கண்டார்?

வழிவழி வந்தநின் மரபோ பெரிது! நீ
கழிபெரும் பெருமைகள் கட்டிக் காக்கும்
பொறுப்புளோன்! தொடர்ந்த புகழுளோன்! சிறுமையும்
வெறுப்பும் வேட்கையும் மீறிய பண்புக்கு
உரியவன்! நெஞ்சம் உள்ளும் அளவு நீ,
பெரியவன், மலையெனும் பீடுடன், நண்பகல்
கதிரெனும் ஒளியுடன் கலைஅவிர் பூரண
மதியெனும் தெளிவுடன் வளர்ச்சிப் பாதையில்
செல்வாய்! மேலும் செல்வாய்! எதிர்ந்தன
வெல்வாய்! ஓயுதல் வேண்டா! மனமே!

நின்னடி வளர்ந்தால் நீள்நிலம் வளரும்;
உன்னடி தளர்ந்தால் உலகம் தேங்கும்.

வளர்க் நம் கனவுகள்! மாண்டம் வாழ்க!

கவிஞரின் கனவுகள் காவியம் படைக்கும்;
காதலர் கனவுகள் வாழ்வியல் வளர்க்கும்;
புவியில்ளம் கனவுகள் புதுயுகம் படைக்கும்:
பொருளெனக் கனவுகள் போற்றுவம் வாரீர்!

இருவிழிப் பார்வைமுன் எல்லைகள் கண்டோம்,
இமைகளை மூடிஅவ், வெல்லைகள் வென்றோம்:
கருவிழிக் காட்சிமுன் காலமோர் வரம்பாம்;
கனவுகள் காலமும் கடந்தன: வாழ்க!

கனவெனக் காண்பவை கைப்படல் திண்ணைம்:
கருதுவ யாவையும் பெறுவதெம் எண்ணைம்.
மனமெனும் வாயனன் வரம்புகள் காணான்:
வளர்க்நம் கனவுகள்: மானிடம் வாழ்க!

மீண்டுமை உண்டென்றும் மீழவோ மில்லை

அறிவன்றி ஒளியெதுவும் அறியோம்: இன்றேம்
 ஆய்வுக்குள் அடங்காத புதிர்கள் யாவும்
 தெரிகின்ற நெறிகாண்போம்: உண்மை தேடித்
 திசையெங்கும் அலைபவர்யாம்; திறந்த நெஞ்சர்:
 விரிகின்ற கொள்கையினர்: மாற்ற மில்லா
 விதியெதையும் எக்காலும் ஒப்போம்: சாலச்
 சிறிதென்ற துரும்பொன்றில் பார்பு ரக்கும்
 செல்வமெலாம் காண்கின்ற திறத்த வர்யாம்:
 எண்ணுவதும் படைப்பதும்எம் பணிகள்: யாங்கும்
 எல்லோர்க்கும் சமவாய்ப்பு நிறைந்த தான
 மண்ணுலகைச் சமைப்பதும்எம் குறிக்கோள்: நாளை
 வருகின்ற தலைமுறையின் வாழ்வுக் காசு,
 உண்ணுவதும் உறங்குவதும் தவிர்ந்தும், கூடி
 உழைப்பதுவே யாம்மகிழும் இன்பம்: மற்றும்
 விண்ணுலகம் உண்டெனினும் விழைவோ மில்லை:
 மீளாத நரகென்றும் பயந்தோ மில்லை.

இஸ்டவன் உள்ளானாயன்...!

நிகழ்கால விளிம்பின் மீது
நின்றுயான் எதிர்கா லத்தின்
அகவாயில் தட்டு கிணறேன்:
அடியெடுத் தங்கு செல்லத்
துகள் போன்ற சிறிய நேரச்
சுணக்கமும் தாங்கேன்: தொன்மை
புகழ்வாரோ டோய்வு கொள்ளப்
பொழுதிலேன்: பொறுமை யில்லேன்.

வட்டமிட் தடனைச் சுற்றி
வருவதெம் மரபில் இல்லை:
திட்டமிட் டெவரோ சொன்ன
திசைவழிச் செல்வ தில்லேன்:
கட்டமிட் டதனுள் நின்று
கழிவதெம் வாழ்க்கை யல்ல:
இட்டவை முடிக்க வல்ல
இறைமை, எம் எல்லை யம்மா!

வரும்பொருள் காணல் வேண்டும்:
 வையத்தை, வாணைக் கையில்
 தரும்பொருள் தெளிதல் வேண்டும்:
 தலைமுறைத் தளைகள் யாவும்
 அறும்வழி படைத்தல் வேண்டும்:
 ஆண்டவன் உள்ளா னாயின்,
 பெறும்வரம்: கடவுள் என்னும்
 பெருமன், யா னாக வேண்டும்.

புதுயுகம் மலர்வதைப் பார்க்கிறேன்

இன்றுவரை மனிதகுலம் எழுப்பியுள் கேள்விகளில் என்மனது செல்ல வில்லை;

இனியமையும் சமுதாயம் எதிர்நோக்கும் கேள்விகளுக் கேற்றவிடை தேடு கின்றேன்;

தொன்றுமுதல் வருகின்ற தொடர்புக்குத் துதிபாடச் சுருதிநான் கூட்ட வில்லை,

தொடர்பற்ற புதுஉலகம் தூரத்தில் மலர்கின்ற தோற்றுத்தைப் பாடு கின்றேன்:

என்றுவரும் என்றுவரும் என்றுபல மேதையர்கள் எதிர்பார்த்த புதிய பூமி:

இனமென்ற மொழியென்ற எண்ணற்ற சிறுசுவர்கள் இல்லாத மனித உலகம்:

நின்றுவளர் அன்பென்ற நிலைகண்டு, ஆய்வென்ற நெறிகொண்டு, கால மெல்லாம்

நில்லாது முன்செலும் நீண்டதோர் பயணமே நிலையென்ற உலக மம்மா!

உரிமை வேட்கை, 1973

சா(து)ன்ற கூட்டங்கள், சமயத்தின் தலைவர்கள்
சாதித்த தென்ன இதுநாள்?

தனிமனிதன் அறிவுக்குத் தளையிட்ட தன்றிஅவர்
தந்ததில் பெருமை கொள்ள,

ஏதொன்று காண்கிலேன்; இன்னலும், துயரமும்,
ஏழ்மையும், மடமை பிணியும்,

இயல்பென்று கூறுவர்; இவையற்ற உலகொன்றை
எண்ணவும் சக்தி யில்லார்:

ஓதென்று சொன்னமறை ஒருகோடி; அவைநமக்
குதவியது கானு கில்லேன்:

உள்ளத்தின் ஆழத்தில் ஒருமைக்கு வழிகாட்ட
ஒருசமயம் இன்று முன்தோ?

தீதென்று சொல்வர்; அதைச் சிலர்மட்டும் செய்யவும்
திறனோடு வழிவ குப்பார்:

சிறுமையில் மாணிடம் தேய்ந்திட்ட வரலாறு
தீர்ந்ததைப் பாடு கின்றேன்!

இன்றைமது சிந்தனைக் கெட்டாத புதிர்பற்றி
எண்ணுவோம் என்ப தன்றி,

எல்லாம் உணர்ந்ததாய் எண்ணுமொரு கூட்டமே
இல்லாத இன்ப வீடு!

நன்றைமது வழியென்று யார்மீதும் தினியாத
நாகரிகம் பெற்ற உலகம்:

நல்லதும் தீயதும் நாளைக்கு மாறுமெனும்
ஞானம் பிறந்த பூமி:

ஓன்றைமது கொள்கை:இவ் வுலகத்தின் சமுதாயம்
ஓயாது வளரும் ஓன்றாம்:

வாயில் திறக்கட்டும்
உண்மையென நாமின்று ஒப்புவன நாளைநம்
உயர்வுக்குத் தடையா கலாம்:

மன்றெழுது சமுதாய வாதங்கள் தீருமிடம்:
மனந்திறந் தாய்வ தொன்றே,

வழியென்ற கொள்கையில் மனமொன்றி நிற்கின்ற
மக்களைப் பாடு கிண்றேன்.

தான்கண்ட பாதைதான் சரியென்ற மூட்ரால்
சமுதாயம் நெந்த தம்மா!

சாத்திரம், கொள்கைகள், சமயங்கள், அரசியல்
தத்துவம் யாவி ஞுக்கும்,

மேன்நின்ற மனிதனின் விழைவுகள் மதியாத
வீம்பினர் கொடுமை யின்கீழ்

மிதிபட்டு, நலிவற்று, விசையற்ற மாணிடம்
மீண்டெழும் காட்சி தன்னை,

நான்கண்டு பாடினேன்: ஞாலத்தில் இன்றுவரை
நாம்கண்ட வெற்றி யெல்லாம்,

யார்தந்த கொடை? இரவு நாளென்று பாராமல்
நடுநின்று, உண்மை தேடி,

வான்கொண்ட அறிவியல் மனநிலை; அதுநமது
மறையென்று கொண்ட வையம்:

மாறாத அன்புநம் வழியென்றும், புதுயுகம்
மலர்வதைப் பாடு கிண்றேன்!

இன்பத்தைத் தேடி...!

போதுமடா தீராத துயாரில் வெந்து
 புழுங்கியது, காலமெலாம் கவலை தானா:
 வாதுசெயும் மானிடனே, அரிய வாழ்வை
 வறிதுகழித் திடுவாயோ: எண்ணிப் பார்க்கின்
 ஏதுமிலாய்; வறுமையினி இடர்த விர்ந்த
 இன்பமுனக் கெட்டாத கனவு தானா:
 ஒதுமறை சமயமொரு நூறும், மாந்தன்
 உள்ளத்தின் தாகத்தை உணர்ந்த துண்டோ:
 இன்பமெனும் முழுநிலவே, இதய வானை
 எழில்செய்ய வாராயோ: நிறைந்தி ருக்கும்
 துன்பவிருள் நீயன்றித் துடைப்ப தார்ஃயாம்
 தொன்றுமுதல் செய்ததவும் கண்டி ருந்தும்
 அன்பிலையோ: எட்டாத தொலைவில் மின்னி
 அருகில்வர மறுப்பதுவும் பண்போ: ஏடி,
 என்பெருமை அறிந்திலையோ: நீயி ருக்கும்
 இடந்தேடி அடைவதைமக் கியலா வொன்றோ:

வாயில் திறக்கட்டும்

ஓளியென்னும் பரியேறி விரைந்த தின்பம்
உறைகின்ற நிலைகாண் எனது சிந்தை:

வளியசையும் வானத்தில், மலைமு கட்டில்
மரமடர்ந்த காடுகளில், நகரில், நாட்டில்

குளிர்கடலின் ஆழத்தில், அறிஞ ரென்போர்
கூறியபல் துறைகளிலும் துருவிச் சோர்ந்து
தெளிவிழந்த நிலையினிலே, “எதனைத் தேடித்
தீரிகின்றாய்” என்றகுரல் செவிம டுத்தேன்:

கனிமொழி நீ யாரென்றேன்: என்பேர் இன்பம்
களிப்பென்னப் பலவென்றாள்; அட்டா நெஞ்சம்
நனிவிழையும் பேரெழிலே உனைத்தான் தேடி
நலிகின்றேன், வந்தாயோ வருக வாழி:
பனிமலரே எங்குள்ளாய்; கண்ணி ரண்டும்
பார்க்கின்ற தகையிலவோ: கரந்து நிற்றல்
இனியழகோ, எங்குள்ளாய் எங்கு ளாய்நீ,
எனுயவ அமுதனையாள் இன்ன சொல்வாள்:

“தேடுவதேன், எங்குமுளேன், அறிவுக் கண்கள்
திறந்துற்றுப் பார்த்தாயோ: அறிஞர் செய்த
ஏடுதொறும் நிற்கின்றேன்; கலைஞர் கூட்டம்
இயற்றியவை யனைத்திலும்யா னிருப்பேன்: யாவும்
ஊடுருவித் தெளிகின்ற விருப்பத் தோடே
உழைக்கின்ற அறிவியலர் ஆய்வி னர்தம்
பாடுதொறும் நிறைந்துள்ளேன்: சிறுமை யற்ற
பண்பெல்லாம் யானாகிப் பரவி நின்றேன்;

மண்வளரத் தம்முடலின் வெயர்வு சிந்தி,
மரநிழலில் கூழுண்டு, களைப்பு நீங்கக்
கண்வளரும் பெருமக்கள் மனத்தில் நின்று
களிநடனம் புரிகின்றேன்: அணிவ குத்துப்
பண்வளரும் இசையோடு நடவு செய்யும்
பழனத்துத் தேவியர்தம் பக்கம் நிற்பேன்,
விண்வளரும் கொள்கையோடு தலைநி மிர்ந்து
மேற்செல்வார் நெஞ்சகமென் வீடே யன்றோ:

மழலையிலே என்குரல்கே ஓயோ: காதல்
வாள்விழியில் என்னளிகண் டிலையோ: இல்லக்
கிழவியரும் துணைவரும் நெஞ் சொன்றி நின்று
கேள்குழக் குலவிமகிழ் மனைகள் தோறும்
பழகுபவள் யானன்றோ: தூய வாழ்வின்
பாதையெலாம் என்னாட்சி: என்னைத் தேடி
உழலுவதும் கொடுமையடா: சிறுமை யற்ற
உள்ளமெலாம் யானுறையும் உலக மன்றோ:

எட்டாத தூரத்தை அடைய மாந்தர்
எடுத்துவைக்கும் காலடியில் இருப்பேன்: யார்க்கும்
கிட்டாத தெனப்படுவ தனைத்தும் கைக்குள்
கிடைக்கின்ற நெறிதேடும் தவத்தி னர்க்குத்
தட்டாது துணைநிற்பேன்: வரம்பி றந்த
சர்வாதி காரத்தைத் தனித்து நின்றும்
கட்டோடு சாய்த்திடுதற் கெழுந்த நெஞ்சின்
கணவுகளில் யானிருப்பேன், கண்ட துண்டோ:

வாயில் திறக்கட்டும்
 விந்தையிலும் விந்தையடா மனிதன்: தன்னை
 மிஞ்சுபவர் இல்லாத மேலோன்: வாழ்வில்
 சந்ததமும் முன்னேறும் தவத்தோன்: நாளும்
 சலியாத பயணத்தான்: தாழ்வி ஸாத
 சிந்தைவளம் ஒன்றாலே அனைத்தும் வெல்லும்
 திறனுடையோன்: தன்நெங்குசின் சிறுமை கண்ட
 பந்தங்கள் துயர்செய்ய வாடு கின்றான்:
 படைத்தவனே தானாயின் யாரை நோவான்:”

என்றுரைத்துச் சுவைமொழியாள் அமைதி யற்றாள்,
 என்னினத்தின் அவலநிலை யுணர்ந்தேன்: ஆனால்
 சென்றுரைப்ப தெவரிடம்நான்: நன்மை தீமை
 தெரிந்தவரும் சிறுமைக்குத் தலைமை தந்து
 நின்றிருக்கும் சமுதாய நிலையு ணர்ந்து
 நெங்கொடிந்தேன்; என்றாலும் இவ்வி டத்தில்
 ஒன்றுரைப்பேன்; எம்மினத்தில் உயர்ந்தோ ருள்ளார்;
 ஒருகோடி தலையெனினும் வெல்வே ரம், வாழ்வோம்.

கோடி கலைகள் புதியராய்

சேற்றுப் புழுக்களும் பூச்சிகளும் — சிறு
தேரை யினங்களும் வாழுதா — குளிர்
காற்றுத் தவழ்ந்திடும் வானத்திலே — திரி
காகம் பசித்துயிர் விட்டதிலை — பெரும்
ஆற்று வளம்நிறை பொன்வயல்கள் — மணி
அள்ளிக் கொடுத்திடும் வையத்திலே — அட
சோற்றுக்கு மானிடம் வாடுவதா — மனம்
சொல்லக் கொதிப்பதை யாருணர்வார்:

பச்சை மரக்கிளைக் கூட்டினிலே — சிறு
பார்ப்பொடு தூக்கணங் கொஞ்சுதா — மலைத்
துச்சிலில் பல்லுயிர் கண்வளரும் — பெரும்
தூற்றில் விலங்கினம் தூங்குதா — வெயில்
உச்சி வெடித்திடும் வேளையிலே — குளிர்
ஊனை வருத்திடும் நேரத்திலே — சிறு
குச்சுக்கு மானிடம் வாடுவதா — அட
கோடி கலைகள் பிதற்றிகிறாய்.

தோற்றுளம் கிள்ளைல்

களைத்தனை மனமே, கருதிக் கருதிச்
சளைத்தனை: வையம் தழைத்த நாள்முதல்
தீராப் புதிரிவை: தெளிந்த ஞானியர்
ஒராப் பொருள்:இதன் உண்மை தேவைம்
முயலுவ தறிவோ: முடிவு காணவும்
இயலுமோ, மனிதர்க் கெல்லையொன் றிலையோ:

*

*

*

சூழ்ந்தது இரவு, துயிலில் மன்பதை
ஆழ்ந்தது, யாண்டும் அமைதி தோய்ந்ததால்:
பஞ்சினும் மெலியாள், படர்ந்து வான்திரி
மஞ்சினும் எளியாள், மலருடல் தழுவும்
உவகை கண்டனம், உருவும் கண்டிலம்:
தவழும் தாராத் தையால், துயிலெனும்
இன்பச் சுனையே, ஏழை மானிடர்
அன்புத் துணையே, அமிழ்தின் இன்பம்
தருவது தெளிவோம்: தளிருடல் புல்லி
மருவுதல் உணர்வோம், வடிவு கண்டிலம்:

கோடியிற் குறையாக் குறைகளில், துயரில்
வாடியும், உழைப்பில் வருந்தியும், சோர்ந்தும்
மயங்கும் என்னினம் மங்கை உன்புயம்
முயங்கும் இன்பமே முறையிற் காணுவர்
ஏழை, செல்வர் என்பது காணாய்,
பாழை, மேதை, பதர்ளனப் பாராய்,
மழையென் யார்க்கும் வழங்குவை: புதுவலி
தழைவதும் உன்னால், தையால் வாழிநீ:

*

*

*

மண்ண யர்ந்தது; மணிஒன் றாகியும்
கண்ண யர்ந்திலன்: கடிகை ஓடிடும்
அரவ மன்றிவே றசைவி ஸாதபே
ரிரவு, சிந்தனைக் கிருளு முண்டுகொல்:
இருத்தி மைவிழி இமையை மூடலாம்
கருத்தை மூடவோர் கதவு கண்டிலம்:
பிறப்பின் முன்னரும், பிறந்து வாழுநம்
இறப்பின் பின்னரும், எதுவும் காண்கிலம்:
கலையும், மானிடர் கனவும், மேதையர்
உலைவி றந்தபே ருழைப்பின் வெற்றியும்
மண்ணின் வாழ்வொடு மடவ தோ:நம
தெண்ணம் இப்பெரும் எல்லை தாண்டவும்
வல்ல தல்லையோ: வரம்பெ னும்சிறு
சொல்லில் மானிடம் தோல்வி ஒப்புமோ:

*

*

*

நாழி அங்குலம் நகர்ந்தும், ஒய்விறந்
தூழி யுள்ளநாள் ஊர்ந்தும், பேரிருள்

காடு பாலை கடந்தும், உண்மைகள்
தேடும் மாபெரும் செலவு கைவிடோம்:

ஆர்ந்தனம் இல்லை; அங்கும் இங்கும்
சோர்ந்தனம், ஆனால் தோற்றனம் இல்லை.

எமைத் ரேவைகள் கோழியாய்ச் செய்து நீணவ...

இன்பத்தை நாடி யலையவிலை — மனம்
ஏற்றத்தை எண்ணியே ஏங்குத்டா!

துன்பத்தைத் தேடியும் போகவிலை — அது
தூய்மையின் பாதையில் போர்வடிவில்
தென்பட்ட போழ்தில் ஒதுங்கவிலை — எமைத்
தேவைகள் கோழியாய்ச் செய்ததிலை!

அன்புத் தடையைநாம் மீறவிலை — வெறும்
ஆணவம் ஆள்வதை ஏற்படில்லை!

புண்பட்ட போது புலம்பல்திலை — மனம்
போனதை எண்ணி வருந்தல்திலை:

பண்பட்ட நெஞ்சில் பகைமைதிலை — எதிர்ப்
பாதைகள் அன்பைச் சிதைப்பதிலை:

தன்குற்றம் காணத் தயங்கல்திலை — பிறர்
தண்டிக்க வாழ்தல் சுகிப்பதிலை.

மன்பெற்ற வாழ்விடை மன்னரடா — யாம்
மானிடம் சூடிய வாகையடா!

ஏழை இங்கீலாந்து மெஸ்லை

எறும்பெனச் சிறிய வர்க்கும்
இதயமொன் றுண்டு: காற்றில்
துரும்பெனத் தாழ்ந்த வர்க்கும்
தோற்றம்ஒன் றுண்டு: வாழ்வில்
பெறும்பொருள் பதவி ஏதும்
பெரிதல: நிலையில் தாழா
அருங்குணம் ஒன்றே மாந்தர்க்
களவெனும் உரைகல் அம்மா:

பயணமும் தெளிந்து, செல்லும்
பாதையும் வகுத்து, நானும்
அயர்விறந் துழைப்போர் யாவும்
அடைகுவர்: நிமிர்ந்து நின்று
முயல்வது மனிதம்: சக்தி
முழுமையும் குவிந்த காலை
இயல்வது வெற்றி: இங்கு
ஏழைன்ன் றெவரு மில்லை:

ஏழமையும் துயரும் மற்றோர்
 இழைத்ததென் நிரைந்து பேசி,
 வாழ்வெலாம் கழிப்போர் என்றும்
 வளர்கிலர்: வளர்ச்சிக் கொள்கை
 சூழ்வதும், சூழ்ந்த பாதை
 தொடர்வதும், துணிந்த மக்கள்
 தாழ்வதொன் நில்லை: இந்தத்
 தத்துவம் பொய்ப்ப தில்லை.

கல்வீயுகம் மலர்க்கறு காஸ்ர வாரீர்

இல்லாத படைப்பதுவே இன்பம்: வாழ்வில்
எதிர்நீச்சல் முன்னேற்றப் பயணம்: மண்ணில்
பொல்லாத யாவெனினும் எதிர்த்து நின்று
போரிடுதல் அறம்: தீமை பொறுத்து நிற்றல்
நல்லார்தம் இயல்பன்று: அழித்தல், ஆக்கல்
நடைமுறையின் இருபுறங்கள்: நிலைத்து யாதும்
நில்லாது: மாற்றங்கள் வளரும் வாழ்வின்
நெறியலவோ: அமைதியொடு நினைப்போ மாயின்

மாறாத பொருளெதுவும் வளர்வ தில்லை:
வையத்தின் விதியிதற்கு மாற்ற மில்லை
தேராத புலவர்களும், வளர்ச்சிப் பாதை
தெளியாத தலைவர்களும், தெரிந்த உண்மை
கூறாத அறிஞர்களும், ஆய்வுப் பார்வை
கொள்ளாத பண்பாடும், குடிமை செய்ய
வாராத செல்வர்களும் கொண்ட நாடு
வளராது: வளர்கின்ற வழிகாணாது:

குலோத்துங்கன்

58

சொல்லாத சொல்கேட்கும் செவிகள் வேண்டும்:
தோன்றாத பொருள்காணும் விழிகள் வேண்டும்:
எல்லாரும் வளர்க்கவெனும் நெஞ்சம் வேண்டும்:
எதிர்காலப் புலன்வேண்டும்: இவையை ணைத்தும்
வல்லாரே வையத்தை வழிந டத்தும்
மாண்புடையர்: வளம்எதுவும் வருங்கா லத்தில்
கல்லாத சமுதாயம் காண்ப தில்லை:
கல்வியுகம் மலர்கிறது: காண வாரீர்!

உச்சமொன் றஸ்ய நாமும் உள்ளத்தைப் போற்ற நற்போம்

மானிடர் எம்மி னத்தர்:

மண்ணெலாம் எமது தேயம்:

கானிடை வாழ்ந்த துண்டு:

கனவொடு செயலும் சேர்த்து

வானிடை பறந்த துண்டு:

வழிவழி புதுமை தேடிச்

குனியம் கடந்து விண்ணைத்

துளைத்துமேற் சென்ற துண்டு

எண்ணொடு கருவி கண்டோம்:

எழுத்தொடு கலைப் பைத்தோம் :

மண்ணொடு நின்ற காலம்,

மாறியாம் கடல்கள் வென்றோம்:

விண்ணொடு கலந்து, மேலும்

விரிந்துள வெளிக் டந்தோம்

தண்ணொடு கதிர்வி ரிக்கும்

சந்திரன் தேயம் கண்டோம்:

வாழ்வினை வளர்ப்போம்: இங்கு
மனிதரை இழிவு செய்யும்

தாழ்வுகள் ஒழிப்போம்: உண்மைச்

சமத்துவம் தழைப்ப தற்குச்

குழ்நிலை படைப்போம்: துன்பும்
 துயரமும் கடந்த தான்
 ஆழ்கடல் வையந் தன்னை
 அமைத்திட நெறிகள் செய்வோம்:

உச்சமொன் றில்லா வாழ்வை
 அடைகுவம்: அளித்த போதும்
 பிச்சையொன் ரேற்கா வண்மை
 பெருக்குவம்: தாழ்ந்த தென்னும்
 இச்சையொன் றறியா நெஞ்ச
 ஏற்றமும் காண்போம்: நானும்
 உச்சமொன் றடைய நாடும்
 உள்ளத்தைப் போற்றி வாழ்வோம்.

கொள்ளைக் குழப்பம் வளர்ச்சி நானோ...?

விதியெனப் பணிவோ மில்லை:

விண்ணிடை இயற்கை தந்த

கதியினிற் சூழலும் கோளின்

கையில்நம் வாழ்க்கை இல்லை:

மதிவளம், கொள்கை, நெஞ்சின்

வலியிவை யுடையார் வாழ்வின்

அதிபர்ளன் றறுதி கொண்டேன்:

அறவழி தவிராப் பண்பின்

நஸ்லவர் உயர்வர் என்று

நம்பினேன்: நலந்து றந்த

வஸ்லவர் வென்றால் அஃது

மரயையென் றுளம், து ணிந்தேன் :

சொல்லரும் சூது, பொய்மை,

சேர்தனை, புதிர்கள், வாழ்வில்

உள்ளது மறிவேன்: ஆனால்

உயர்வுகள் தாழ்வ தில்லை:

தொழிலும் கடவு ஸன்று:

தோத்திரப் பாட ஸன்று:

எழிலும் கொள்கை யன்று:

இயம்பிடும் மறைக ஸன்று:

பழுதறு செயலும், வாழ்வும்

பாரிடை மனிதன் மாண்பின்

விழுமிய உரைகல் என்ற

மெய்யினை நம்பி வாழ்ந்தேன்.

காலங்கள் மறைய, வாழ்வின்

காட்சிகள் வள்ள, நெஞ்சின்

பாலங்கள் விரிய, ஆய்வும்,

பார்வையும் முதிர, நம்பும்

மூலங்கள் மாறக் கண்டேன்.

முடிவுகள் குழம்பி நிற்கும்

கோலங்கள் கண்டேன்: கொள்கைக்

குழப்பமும் வளர்ச்சி தானோ

கவ்யஞாயனம் காண்பதீல்லாம் கலையாய் மாறும்...!

தென்றலசை மென்மலரின் மடல மர்ந்து
தேனுண்ணும் சிறுவண்டு மலரி னோடு

ஓன்றி அதற்கு) ஊறுசெயா தின்பம் காணும்:
உடல்சுமந்து துகள்பரப்பி நன்றி சொல்லும்,
எங்றதுபோல், மானிடருக் கியற்கை தந்த
எழில்பருகி, அதன்சுவைக்கும் இனிமை சேர்த்து,
நன்றுலகம் பெறுகவெனப் படைப்போம்: பேசும்
நாவசைத்து நாடசைக்கும் கவிஞர் நாங்கள்.

உறக்கமிலான் கண்களுக்கு இரவு நீரும்
உடல்நலிந்தான் கால்களுக்குப் பாதை நீரும்:

பறக்கின்ற சிறகமைந்தான் பார்வை யின்முன்
பார்முழுதும் ஓரினமாய்ப் பரந்து காணும்:

துறக்கின்ற மனவலியின் துணைகொண் போர்க்குத்
துன்பமெலாம் அணுவாகச் சுருங்கித் தோன்றும்:

கறக்கின்ற பாலனையத் ததும்பி நிற்கும்
கவிதையுளம் காண்பதெலாம் கலையாய் மாறும்:

நாவசைத்து நாடசைப்போம்: மக்கள் நெஞ்சில்
நடமாடும் கணவுகளுக் குருவம் தந்து

பாவமைத்துப் புத்துலகம் படைப்போம்: நானும்
பாடுபட்டுச் செல்வங்கள் வளர்ப்போர் ஆட்சிக்

காவலுக்கு முன்னிற்போம்: வியர்வை நீரைக்
காவியத்தின் கருவாக்கிக் கலைகள் செய்வோம்:

ஏவலுக்குப் பணிந்தறியோம்: எவர்க்கு மஞ்சோம்:
இதயத்தின் ஆணையெயக் கிரைவன் கண்மர்.

குல்பொரீரி

தேங்கியெம் விழியில் நின்று
திவலையாய், அருவி யாக
நீங்கிடும் நீரே, நெஞ்சில்
நிறைந்துள சுமைஅ னைத்தும்
தாங்கிநீ செல்வாய்: இந்தத்
தரணியில் புறமும் உள்ளும்
தேங்குவ கழுவும் நீரில்
சிறந்தநீர் கண்ணீ ரன்றோ:

கல்லென நின்ற யாவும்
கரைத்திடும் ஆற்றல் கொண்டாய்:
வில்லினும் வாளி னும், பேர்
வெற்பினும், சான்றோர் தம்வாய்க்
சொல்லினும் வலிமை மிக்காய்:
சுழல்நெருப் பெனவ ஸர்ந்து,
புல்லியர் கொடுமை் தீய்த்துப்
பொசுக்கும்நின் கொற்றம் வாழி:

சுற்றமும், துணையும், மண்ணில்
 சூழ்ந்துயாம் இளமை தொட்டுக்
 கற்றபல் கலையும், நம்பும்
 கடவுளர் நினைவும், நெஞ்சத்
 துற்றவன் சுமைபொ ரூக்க
 உதவிடத் தவிர்ந்த காலை
 பற்றநின் துணையே யன்றிப்
 பாரிடை எதுவும் காணோம்:

பிறந்தபோ தழுதேன்: சுற்றம்
 பெற்றவர் நண்பர் மண்ணைத்
 துறந்தபோ தழுதேன்: அன்பு
 தோயநான் புரந்தோர் என்னை
 மறந்தபோ தழுதேன்: கண்கள்
 வறுமையின் கொடுமை காணத்
 திறந்தபோ தெல்லாம் ஏழை
 தேம்பியே அழுத னம்மா:

அழுவதில் அமைதி கண்டேன்:
 அருவிபோல் கண்ணீர் பொங்கல்
 தொழுவதில் இன்பங் கண்டேன்:
 தூய்மையின் வழியி னின்று
 வழுவிய பொழுதிற் சேர்ந்த
 மையெலாம் விழியின் நீராற்
 கழுவினேன்: கண்சொ ரிந்த
 கங்கையால் புனித னானேன்.

தேவராநுவம்: தெய்வமுமாநுவம்

தேவ ராகுவம்: தெய்வ மாகவே
 ஆவ தாமெனின் அதுவும் காணுவம்:
 இருப்ப தொன்றையே என்றும் ஏற்பதெம்
 விருப்ப மன்று: விண் வீடு வாய்ப்பினும்
 மாற்றி அஃதினும் வளர்ச்சி காணுதல்
 ஆற்றும் மாந்தர்யாம்: ஆதித் தேவையாம்,
 உணவும், இல்லமும், உடையும் தேடுதல்,
 கணமும் நீங்கிடாக் கவலை யாகவே
 நின்ற, தாழ்வையும் நின்னந்தோம்: அந்நிலை
 இன்றெம் மானிடர்க் கிழிவு செய்வதும்
 எண்ணி யாமிவண் இஃது கூறுவம்:
 மண்ணில் அந்நிலை மாற்றி, எந்தையர்
 காவிய மாகவும், கற்பனைப் பார்வையில்
 ஒவிய மாகவும் உரைத்த வீட்டினை
 மண்ணில் நாட்டுவம்: வானவர் வாழ்வினைக்
கண்ணில் காணுவம்: கல்வியும், அன்புமெம்

கருவி என்பது கண்ட நாள்முதல்,
பெருமை யாவுமே பெறுஷல் கூடினம்.

கம்ப நாடனின் கற்பனை நாட்டிய
இம்பர் வாழ்வினை இயற்று வோமெனின்
துறக்கம் என்பதேன்: சுவர்க்கம் என்பதேன்:
இறக்கும் நாள்வரை இன்னல் ஏன்புவி
நமக்கின் றுள்ளது: நாமதை மாண்புற
அமைப்ப தல்லவோ அறிவின் பாலது:
பெற்ற ஒன்றொடு பெருமை சேர்த்திடக்
கற்றல் நன்று: நம் கையில் இருப்பதை
விடுத்து நாளௌம் வேறு தேடவோ:
எடுத்த வாழ்வினை ஏற்றம் செயாதவர்,
கொடுத்த யாவினும் குற்றமே காணுவோர்
முடிப்ப தொன்றிலை: மோட்சம் அவர்க்கெனின்,
சோம்பர் சேர்நிலம் சொர்க்க மென்பதோ!
நாம்பெ றற்கது நன்றல தள்ளுவம்.

இயம்புவ தீயல்வ தூஸ்லை:

மண்ணிடை முன்னோர் கண்ட
மதம்பல நம்பி யன்று:

விண்ணிடை உலவும் கோளை
விதியினை நம்பி யன்று:

புண்ணியம் பாவும் மற்றும்
புனைந்தன நம்பி யன்று:

திண்ணிய நெஞ்சின் வேள்வித்
திறனையே நம்பி நின்றோம்:

நெஞ்சினும் ஆழ்ந்த தென்ன
நின்றதோர் கடலும் இல்லை:

மஞ்சுறை வரையும் வானும்
மனத்திலும் விரிந்த தில்லை:

விஞ்சையும், விஞ்ஞா னத்தின்
வித்தையும் வெவ்வே றல்ல:

பஞ்சிடை நூலும் நின்ற
பான்மையென் றறிஞர் கண்டார்:

தசையினும், நாரி னும், நீர்த்
 தன்மைசேர் குருதி ஒடும்
 அசைவினும் மனிதம் இல்லை:
 ஜம்பொருள் கடந்து நிற்கும்
 விசையினில் யனிதம் கண்டேன்:
 வீணையின் நரம்பில் நிற்கும்
 இசையினில் மனிதம் கண்டேன்:
 இயம்புவ தியல்வ தில்லை:
 தத்துவம், நாம்ப டைத்த
 சாத்திரம், மறைக ளன்னும்
 புத்தகம், இறைவன் தூதர்
 புகன்றவை என்ப யாவும்
 அத்தியின் முழுமை காணா
 அந்தகர் அனைய; மாந்தர்
 சித்தமொன் றனப்ப தில்லை,
 திரையின்பின் திரையே அம்மா:

நூயது, நூயது, நூயதே என்னோம்

தூயது தூயது தூயதெம் எண்ணோம்,
சொல்வதில், செய்வதில் ஒருமையோம் வண்ணோம்:

 ஞாயழும் உண்மையும் நாடி நடப்போம்:
யாவரும் இன்புறும் ஞாலம் சமைப்போம்:

 மாணிடம் கேவலம் ஊனுயிர் நிலையோ:
மாவினும், புள்ளினும் மாற்றம்ஒன் நிலையோ:

 ஊனினும் உயிரினும் ஒன்றிய புனிதம்:
உள்ளம்ளன் ரோங்கிய உண்ணதம் மனிதம்:

 மாண்பமை சமயம், நன் மறைவர் தந்தார்:
வான்வெளிச் சாலையில் வலம்ளவர் வந்தார்:

 காண்பன யாவையும் கணித்ததெம் நெஞ்சம்:
கடவுளும், தேவரும் கண்டதெம் நெஞ்சம்:

 விஞ்சையும், விந்ததயும் வளர்வதெம் நெஞ்சம்:
வேதமும், நாதமும் விளைவதெம் நெஞ்சம்:

 நெஞ்செனும் கவிஞரின் நினைவுகள் வையம்:
நிகழ்ந்தன, நிகழ்வன கருவறும் மையம்:

அழகென, அழகென அமைவன இன்பம்:

ஆய்வினில், ஆய்வினில், ஆழ்வதும் இன்பம்:

பழகவும், பழகவும், பண்ணிசை இன்பம்:

பயிலவும், பயிலவும், பாசமும் இன்பம்.

முழுஸையும் காஸ்போர் நீஸ்ட முன்னேற்றப் பயணம் காஸ்பர்...!

இருப்பவை காக்க வேண்டும்:
என்னினும் தேவை எண்ணித்

திருப்பமும் ஏற்க வேண்டும்:
சென்றவை சிறந்த வேஞும்

திரும்பியே பார்த்து நிற்றல்
சிறப்பல: செய்கை யற்றோர்

விரும்பியே பயில்வ திந்த
வீண்தொழில்: அவ்வுப் போது

நடந்தநம் பாதை எண்ணல்
நலம்தரும்: எனினும் நாளும்,

கடந்தன பேசிக் காலம்
கழிப்பவர் உயர்வ துண்டோ!

* * *
குழ்கடல் வைய வாழ்வு
தொல்பொருள் சாலை யல்ல:

வாழ்வதும், மனித சாதி
வளர்வதும் நேற்றி லல்ல:

எந்தையர் உயர்ந்தோர் என்ப(து)
ஏற்றனம்: எமது மக்கள்

தந்தையின் வளர்ந்தோர் என்ற
தத்துவம் ஏற்போம்: நானை

முந்தையின் முதிர்ந்த தன்றோ
முதிர்ச்சின் றெண்ணின், நம்பின்

சந்ததி கானும் வையம்
தலைமுறை முத்த தன்றோ:

* * *

சென்றநாள் சிறந்த தாயின்
செயல்படும் பொறுப்பில் இன்று

நின்றநாம் உயர்ந்தோ ராயின்,
நிறைவொடு நாம்வ ளர்த்தோ

வந்தநாள் யாவும் கீழாய்
மாறுமோ: வாழ்வும் பண்பும்,

இந்தநாள் தாழ்ந்த தென்போர்க்
கியம்புவன்: மனித சாதி

குன்றுவ தன்று: பண்பில்
குறைவது மன்று: பையப்

பொன்றுவ தன்று: நானும்
புதுவதாய்ப் பூர ணத்தைத்

தழுவிடக் கரங்கள் நீட்டும்
தவத்தது: மானு டத்தின்

முழுமையும் காண்போர் நீண்ட
முன்னேற்றப் பயணம் காண்பார்.

மணதூணை வளர்ப்போர் கீந்து மண்ணேணை வளர்ப்போர்

மறைகனும், மறைகள் சுந்த
மதங்கனும், மதங்கள் கண்ட

நிறைகனும், கடந்து நிற்கும்
நெஞ்சினன் மாந்தன்: வானும்

வரைகனும் அனந்து நிற்கும்
வாமனன்: வகுத்த கொள்கை

முறைகளின், முறைகள் கண்ட
மூலத்தின் முதல்வன் மாந்தன்!

ஓண்டுளிப் பகல், வன்:வான்
உலவிடும் கோள்கள்: காணும்

கண்டுளி கடந்த பால்வெண்
கதிர்உமிழ் மீன்கள்: மற்றும்

விண்வெளி விரிவு கண்டோம்:
வியந்தனம்: இவைய னைத்தின்

மண்வெளி நின்ற மாந்தன்
மனவெளி பரந்த தம்மா!

மனிதனை வளர்ப்போர் இந்த
மண்ணினை வளர்ப்போர்: மாந்தன்

தனியனை றெண்ணு வாரோ?
சர்வமும் தன்னுள் கொண்டோன்:

பனிமலர்த் தண்மை யோடு,
பரிதுயின் கனலும் கொண்ட.

புனிதனு மவனே! சக்திப்
புதையலு மவனே யன்றோ?

முயற்சியுள்ளென்று முழுமை காண்றுவது

ஆயிரத் தினும்மிக அளவில் கூடிய
பாயிரத் தொடுநிதம் பரவுதல், வேண்டுதல்:
கோவில் பூசைகள், குஞ்சுகள் ஆசிகள்:
நாவில் கடவுளர் நாமம் போற்றுதல்:
மந்திரம், சோதிடம், வசியம் தேடுதல்,
எந்திரம், காப்புகள், இன்ன பூணுதல்
வேண்டுவ தாமோ, வீணோ, அதுயாம
சண்டு பேசுவ தெண்ணிலம்: ஆயினும்
ஓன்று கூறுவம்: ஓர்ந்து, தெளிந்து,
நன்று கண்டனம்: நம்புவி வாழ்வில்,
வென்றி யென்பது வேண்டும் பொருளோடு
ஓன்றி ஓழியா துழைப்பவர்க் குறுவதாம்.

* * *

மாணிடர் தமக்கிம் மண்ணிற் பெருமைகள்
வானிடை யிருந்து மழையெனப் பெய்வதில்.

* * *

அறையி ஸாடுமுன் அம்பல மேறுதல்
முறையி ஸாதெனும் மொழியும் கண்டனம்:

பயிற்சி இன்றெனின் பண்படல் இல்லை: நன்
முயற்சி இன்றெனின் முழுமை காண்கிலம்.

* * *

பூரணம் எனும்நிலை பூமிக் கிலையெனக்
காரணம் காரியம் காட்டுவர்க் குரைப்பேன்:

நெடுகரம் மீறினும், நெஞ்சின் கனவுகள்
தொடுவதற் கெட்டாத் தூரமொன் றில்லை:

கனவென ஒருபொருள் கருப்பெறு மாயின்
நனவென அதுபெறும் நாள்தொலை வில்லை:

* * *

பயிற்சி, கல்வி, எம் படைஎனக் கொண்டோம்:
முயற்சி யுண்டெனின் முழுமை காணுவம்.

சந்தணை குன்றை என்றும் சௌறயடோம்....

மறைஒரு கொள்கை: மாந்தர்
மண்ணிடை அமைத்த ஆட்சி

இறைஒரு கொள்கை: செல்வம்
இயற்றல், வின் வகுத்தல் என்னும்

முறைஒரு கொள்கை: இங்கு
முடிவுகள் எதுவா னாலும்

குறையில் தெதுவும் இல்லை:
கொள்கைகள் நாம்ப டைத்த

கருவி;நம் கருத்த னல்லை:
காலமும் மாணி டன், தன்

உருவினில், உணர்வில், என்னும்
உள்ளத்தின் வளத்தில், சூழும்

திருவினில், அழிக்கும், ஆக்கும்
திறமையில் மாற்றம் காணும்

பெருமகன்: தன்னை யாதும்
பினைப்பதை ஏற்ப் தில்லோன்:

வாழ்வொடு தொடர்ந்து நாளும்
வளர்ந்திடத் தவிர்ந்த யாவும்

தாழ்வது தவிர்ப்ப தில்லை:
தரணியின் விதியு மஃதே

பாழ்நிலை அடைவ தொன்றும்
பழையன ஆவ தொன்றும்

சூழ்நிலை உணர்ந்து காவாத்
தொய்வினால் விளைவ தம்மா!

சத்தியம் வளரும், மாறும்:
தருமங்கள் மாறும்: வாழ்வில்

உத்திமற் றொழுக்கம் மாறும்:
உயர்ந்தவை என்று கண்ட

தத்துவம் வளரும்: மாறும்:
சலனமும் மாற்ற மும்தான்

நித்தியம்: வளர்ச்சி ஏற்கும்
நெறியினர் நிற்ப ரம்மா!

சிந்தனை தன்னை என்றும் .
சிறையிடோம்: இறைவன் முன்னும்

சொந்தமென் றெமது நெஞ்சின்
சுதந்திரம் காத்து நிற்போம்:

பந்தமொன் றறிந்தி டாத
பார்வையின் கதிர்கள் காட்டும்

விந்தையிற் கோடி யின்பம்
விழைவதெம் வேள்வி யம்மா!

உயரங்கள் உயருவன

வானத்தை அண்ணாந்து பார்ப்ப தொன்றே
மதமென்றும் மறையென்றும் மயங்கி நிற்கும்
ஊனத்தைச் சுமக்கின்றீர்: உம்மை யன்றி
உம்பர்ளன மற்றொருவர் உதித்த தில்லை:

மந்திரங்கள் புதிதல்ல: அதனை வைத்து
வாழ்பவரும் புதிதல்ல: வைய வாழ்வில்
தந்திரங்கள் புதிதல்ல: மழித்து நீட்டும்
தவவேடம் புதிதல்ல: சரிதை உண்டு:

வாழ்வியலின் துறைகள்பல: நம்மைச் சுற்றி
வாழ்வனவும் வதிவனவும் கோடி: இந்தச்
சூழ்நிலையை ஆய்பவர்கள் உண்மை என்னத்
தோன்றுவதைச் சொல்வதுவும் தொன்மைத் தாகும்:

மற்றவர்கள் உணர்வுகளை மதிப்போம்: பண்டை
மரபுகளின் அடிப்படைகள் ஆய்வோம்: ஆழ்ந்து

கற்றவர்கள் முடிவென்னின் ஏற்போம்: எஃதும்
கண்முடி எதிர்ப்பதிலை: ஏற்ப தில்லை:

வளர்கின்ற யாத்திரையின் பலகட் டத்தில்
வழிகாட்டும் தவப்பெரியர் வந்து போனார்:

அளவொன்று சூறிடுவம்: பாதை முற்றும்
அறிந்தவர்கள் யாரும்அவ தரித்த தில்லை:

முன்னையவர் அனைவருமே முனிவ ரல்ல:
முனிவரென நின்றோரும் கடவு ளல்ல:

பின்னையவர் தம்முள்ளும் பெரிய ருண்டு:
பேதையரும் முன்னாளில் பிறந்த துண்டு:

பயணங்கள் நீஞ்வனை: 'பாதை' தேடும்
பாடுகளும் தொடருவனை: மனிதர் நாடும்
உயரங்கள் உயருவனை: காலந் தோறும்
உள்ளங்கள் வளருவனை: உண்மை முற்றும்

கண்டதுபோல், மதம்பேசிக் கொள்கை பேசிக்
கண்முடிக் கருத்துலகக் கதவு முடிச்

சண்டையிடும் மானிடமே: குருடர் யானை
தடவியதும் கதையன்றிச் சரிதை தானோ:

முடியல்லாப் பயணம்

பகுத்துணரும் அறிவேளம் உரைகல் - ஆய்ந்து
 பாராமுன் எதையுமே கடவுள்வந் தொருநாள்
 வகுத்ததென் ரோதினும் நம்போம் - மனித
 வலிமைக்கும் மேலாம்ஒன் றுண்டென்ப தொப்போம்:
 தொகுத்தபல நூல்கள் படிப்போம் - வாழ்வத்
 துறைமுழுக்கித் துன்பத்தின் ஊற்றுக்களைத்
 தூர்ப்போம்:
 மிகுத்ததிரு மிக்கதில் வையம் - அறிவின்
 விழிகொண்டு நோக்கடா நிலமெங்கும் இன்பம்:
 ஒளியண்டு புறமெட்டும் செல்வோம் - நெஞ்சில்
 உரமுண்டு தடையாயின் மலையும் பெயர்ப்போம்:
 வளியண்டு குதிரைகொண் டெழுவோம் - பாடும்
 மனப்புள்ளைப் பிணைத்துள்ள தளையாவும்
 களைவோம்:
 தெளிவண்டு புதுமைகள் பொலியும் - அன்பின்
 திறனுண்டு முழுவாழ்வின் மணமெங்கும் விரியும்

களிகொண்டு பண்பாடி வாழ்வோம் - இன்பக்
கடல்வைய வாழ்வென்று முரசங்கள் ஆர்ப்போம்:

அலைகுழும் கடல்வானம் யாவும் - எங்கள்
அறிவுக்கு வணக்கஞ்செய் பணியாட்கள் அன்றோ:

தலைதாழ் நில்லோம் வணங்கோம் - மனிதத்
தன்மைக்கு மாசுட்டும் யாவும் தகர்ப்போம் :

இலைதாழ்வு உயர்வெந்தத் துறையும் - துங்ப
இருளற்ற உலகிற்கு வழிகண்டு விட்டோம் :

மலையாது முன்னேறிச் செல்வோம் - மனித
வாழ்வழுதி விஸ்லாத முன்னேற்றப் பயணம்.

சந்தீப்ப தீண்பம்: தோழவதுப் பிண்பம்

எல்லாம் அறிந்தமென எண்ணுவதெம் பண்புமல:
 கல்லார் செயலது:யாம் காலமெலாம் ஓர்கணமும்
 ஒய்வின்றிச் சற்றும் ஒழிவின்றி, உண்மைகளை
 ஆய்கின்ற வேடுவர்கள்: அமைதி அறியாத
 புயலென்னும் சிந்தையினர்: புதிர் அனைத்தும் தீர்ப்பதற்கு
 இயலொன்று காண்கின்ற ஏற்றப் பயணத்தில்
 காடும், மணலும், கடப்பவர்கள்: வான்தழுவும்
 கோடும் நடப்பவர்கள்: கொந்தளிக்கும் பேய்க்கடலும்
 நீந்தத் துணிந்தவர்கள்: நிதழும் வளர்பவர்யாம்:
 மாந்த ரினத்தவர்களிடம் மண்அமைந்து வாழ்ந்தாலும்
 எல்லைன எதையும் ஏற்காதோர்: எல்லாம்எம்
 வல்லமையிற் காண்பம்எனும் மனம்படைத்தோர்:

அறிந்த தறிந்தவர்கள்: அறியாத யாவென்று
தெரிந்த தெளிவேதம் திறன்என்று கொண்டவர்கள்:
வாழ்வும் பெரும்சூரங்கம்: வையம் களஞ்சியம்: நம்
ஆழ்மனது யாவும்கூர்ந் தளக்கும் கருவி: நிதம்

தேடுவதும் இன்பமடா: சிந்திப்ப தின்பமடா:
 ஊடுருவி, உள்நுழைந்து, உண்மையெனும் உன்னத்தைக்
 காணுவதை ஒத்ததொரு களிப்பில்லை: காட்சியிலை:
 வேணுவதும் வேற்றியோம்: விண்ணநியோம்:

வீடறியோம்.

எஸ்ரஷும் உள்கீலே.

எண்ணும் உளத்தினிலே - அலைகள்

எத்தனை எத்தனையோ - வரம்பிரு

கண்ணிடை தோன்றிடினும் - விரிந்துயர்

கருத்தில் எல்லையுண்டோ - கால்கள்

மண்ணிடை நின்றாலும் - மனிதன்

வாழுவ தவ்விடமோ - ஒசை

பண்ணெனக் கொள்வாரோ - இசையின்

பண்பும் வேறலவோ:

காலம் எனப்புகல்வார் - அதன்கரை

கண்ணில் தெரிந்திடுமோ - அதன்வழி

ஞாலம் நடப்பதலால் - எதிர்த்திசை

நாம்செலல் கூடாதோ - அதற்கொரு

பாலம் அமைப்பதற்கே - புதுக்கலை

படைக்க மாணிடனே - உனக்கொரு

மூலம் கிடைத்திலதோ - மனிதன்

முயற்சி தோற்பதுண்டோ:

முழுவ நீக்கடலோ?

ஒடிய கால்கள் அலுத்தன — தேடும்
உலகினைக் காணேனே: நனி

நாடிய கண்கள் இருண்டன — அப்பொருள்
யான்டும் தெரிந்திலதே: மிகத்

தேடிய சிந்தை மகிழ்ந்திட — அங்கு
தெளிவெதும் காணோமே: அட

வாடிய என்னடி சென்றிடும் — பாதை
வளர்வதும் தீரா தோ:

நானும் நடந்து நடந்துடல் — தேய்ந்து
நலிந்தது போதாதோ: பல

கோனும், நிறைந்துள மீனும் — கடந்தினும்
கோடெதும் காண்கிலனே: எனை

ஆனும் பெருந்திறல் ஆசையின் — தாகம்
அடங்குதல் எவ்வண்மோ: உளம்

மூனும் அறிவுப் பசிநெருப் — பாற நான்
மூழ்குவ தெக்கட லோ.

பயணம் எங்கோ...

என்னிலை தொடங்கி வாயோ :

இற்றையும் மனித னேஞ்

முன்னிலை யுணர்ந்தோ மில்லை :

முடிவிலாப் பாதை யூர்ந்து

நின்னிலை யுயர்த்தும் வேள்வி

நீங்கிலாய், வாழி : உந்தன்

பின்னிலை அறிகு வாயோ :

பேதநின் பயணம் எங்கோ?

பொம்மையா நாள்

அன்புடை இறைவ னென்பார்,
யாரிவன்: முறையி னோடு

என்மன விருப்பங் கேட்டா
இந்திலம் கொணர்ந்தான் என்னை:

வன்பசி நானா கேட்டேன்:
வயிற்றும் சுமையைத் தாங்கும்.

துன்பெனக் கெதற்கு: என்றன்
சொல்லிதிற் சிறிதும் உண்டோ:

குழவியாய், இளைஞ னாய்ப்பின்
குமரனாய், முதுமை யுற்ற

கிழவனாய் நின்ற தோற்றம்
கேட்டபின் வந்த துண்டோ:

உழவுவேன். மகிழ்வேன் கோடி
உணர்ச்சியில்: மனம்வி ரும்பிப்

பழகுவான் வேண்டி யானாய்ப்
படைத்தவை அவற்றுள் உண்டோ:

வாயில் திறக்கட்டும்

பிறந்தது விருப்பா லில்லை,

பிறந்தபின் வாழ்வு முற்றும்

கரந்தனில் கிடைத்த தில்லை,

கழியுநாள் கழிய என்றோ

இறந்திடல் தவிர்ப்ப தில்லை,

இயற்கையின் விளையாட டிற்குச்

சிறந்ததோர் பொம்மை யாநான்:

சிறுநிலை பொறுப்ப துண்டோ.

எழச் சொன்ன காலை எழுந்தோம்

எழச்சொன்ன காலை எழுந்தோம்: எமைநீர் தொழச்சொன்ன போது தொழுதோம்: இத் தொல்புவியில் நம்பிடுவீர் என்றதெலாம் நம்பினோம்: கைளுத்துக் கும்பிடுவீர் என்றதெலாம் கும்பிட்டோம்: கொள்கைப் பகைளன்று சொன்னவற்றைப் பகைத்தோம்: பயந்து மிகைஒன்று மில்லாதும் விருப்பறிந்து நின்றோம்: எம் சிந்தனைகள் உம்ஹடமை: செயலொன்றே எம்கடமை: வந்தனையும், ‘ஏன்’ என்னும் மாற்றமிலா வாழ்முறையும் மரபென்றீர் ஏற்றோம், வழின்றீர் ஒப்பினோம்: பரசமயம் கொள்கைளனப் பரவியுள் சக்தியெலாம் ‘வெறுத்தொதுக்க என்றீர்: வெறுத்தோம்: அவற்றை ஒறுத்தழித்தல் மேலும் உயர்வென்றீர்: ஒப்பினோம்: போராடிப், போராடிப், போராடிப் பொய்மதங்கள் வேரோ டழிக்கின்ற வேள்வியென, எம் இனத்தைக் கொன்றோம்: பின்மலையாய்க் குவித்தோம்: செந்நீர்வடிய நின்றோம்: குருதிதனை நிலம்ஹறிஞ்சத் தோய்ந்ததனால்

மண்சிவந்த துண்டு: எதிர் வான்சிவந்த துண்டு: மனப்
 புண்வளர்ந்து தீராத போர்வளர்ந்து, மாந்தரினைம்
 பிரிந்து, பகைவர்களாய்ப் பிளவுபட்டுப் பேய்வெறுப்பு
 விரிந்து பரவிமண்ணில் வேலூன்றி நின்றநிலை
 கண்டோம்: சமயமெனக் கடவுளை மானிடத்தர்
 துண்டான துன்பநிலை சூழ்ந்தோம்: மதப்பெரியீர்!
 பணிவோடும், உண்மையொடும் பகுத்தாயும் கஸ்வித்
 துணிவோடும், நெஞ்சத் துயரோடும் கேட்கின்றோம்:
 வரலாறு தோன்றுமுனம் வந்தீர்: அந் நாள்முதலாய்ப்
 பெறவேறு பேறில்லை: பெற்றோம்என் றும்வழியில்
 தொடர்ந்தோம்: உமக்குத் துணைநின்றோம்: சொன்னபடி
 நடந்தோம்; இதுகாறும் யாம்கண்ட தென்னபயன்?

நிறை கண்டிலாய்

என்ன வேண்டுவை நெஞ்ச மேஜனக்
கெதுவும் போதுவ தில்லையோ:நீ

சொன்ன யாவையு மீந்தனன் சுவை
துய்த்த, பின்நிறை கண்டி லாய்:ஓளிர்

மின்ன ஒும்,கரு மேக மும்,தவழ்
விண்ணி டைதிரி கின்ற ணை:அட,

இன்ன வேண்டுவ மென்ப தில்நினக்
கின்ன மும்தெளி வில்லையோ:

வறுமை கண்டு கலங்கு வை:புவி
வாழ்வில் நஞ்ச கலந்தி டும்மனக்

சிறுமை கண்டு வெதும்பு வை:நின்
திறனின் மிஞ்சின தலைவ ணங்கிடும்

பொறுமை யற்றுப் புலம்பு வை:நம்
புண்கள் கோடியும் நொடியி லாற்றிடும்

அறுவை வைத்தியம் தேடு வை:உன
தளவு கண்டிலாய் ஜயகோ:

வாயில் திறக்கட்டும்
 எண்ணே முத்தெனும் படையின் வல்லமை
 இணையி லாததென் நெண்ணூ வாய்நம்
 மண்ணே டுத்துப் பிசைந்து நீவிழை
 வடிவில் வார்த்திட விழைகு வை:விரி
 விண்ணே டுத்துன் தங்கை வைத்ததன்
 விரிவ ஸந்திட வேண்டு வை:இரு
 கண்ணி றெந்தன யாவி னும்நிறை
 கண்டி லாய்நிறை கண்டிலாய்.

நால்ச் சீரை

ஊனினும் நாரினும் ஒடுசெந் நீரினும்
 மாணிடர் பொன்னுடல் வார்த்த தென்பதும்
 உண்மை யாயினும், உலகிடை நம்மவர்
 பண்புடை வாழ்வுஇப் பருப்பொருள் எதனினும்
 ஆகிய தன்றுகொல்: யாண்டும் தன்வழி
 ஏகிடும் அருவம்: இறுதியும் முதலும்
 இல்லா நுண்பொருள், இமைப்பொழு தேனும்
 நில்லா தாயினும் நிலையுடைத் தாயின.
 காலமாம் விந்தைக் கல்லிடை யிழைத்தது
 ஞால வாழ்வெனும் நற்சிலை நண்பா.

வாழ்க மான்டம்

வாழ்க மானிடம் அன்பும் இன்பமும்
மலர்க மண்மேலே - மன்பதை
வளர்க மென்மேலே:

ஆழ்க டல்களின் ஆழ்ந்த சிந்தையின்
ஆற்றல் விந்தையாடா - மானிடா
ஆயும் தெய்வமடா:

கான்தி ரிந்தவர் இன்று பல்துறைக்
கலையின் மன்னராடா - மேதையார்
கனவின் வெற்றியாடா:

வான்பு குந்தவர் ஆய்வர் உண்ணாமகள்
மலர்வது காணாயோ - வாழ்வியல்
வளர்வது தேராயோ:

அறம்நி றைந்தமெய் அறிவு வாழ்வினுக்
கழுகு சேர்த்தத்தா - செல்வம்
அன்னி வார்த்தத்தா:

மறம்த விர்ந்தநல் வன்பு நெஞ்சினில்
வளம் நிறைக்காதோ - இன்பம்
மடல் விரிக்காதோ.

பெண்மை வாழ்ய

மாந்தளிர் மேனி, வாழ்வின் சுவையெலாம்
ஏந்திய உருவம், இளந்தசை அரும்பிய

முந்துணர், வையப் பொலிவெலாந் திரட்டி
ஈந்தனன் இயற்கை, எழிலே வாழிய:

கண்கள் செய்தவம்: கருத்தெ ஸாம்சுவைப்
பண்பெய் யாழ்க்குலம்: படைப்பின் மாண்பெலாம்

பெண்ண ஞம்உருப் பெற்ற விந்தை:இம்
மண்பெ றற்கரும் மணியே வாழிய:

கால முற்றினும் கண்டி ருப்பினும்
நீல வாந்திரை நிறைந்த காட்சியின்

கோல மாண்பு குறைவது முண்டுகொல்:
வால விர்மதி வான்மகள் வாழிந்:

கரிய மைவிழிக் கவிதை, செவ்விதழ்
விரிய மூரலின் மின்னஸ், மானிடர்க்கு)

அரிய பொன்னுடல், அன்பு நெஞ்சினும்
பெரிய உண்டுகொல்: பெண்மை வாழிய.

ஞடயேற்றம்

காதலின் அரசி, கவலையின் கோடிலாப்
 புதலம் நம்முன் பூத்தது: மெங்சிறைப்
 பேடும் ஆணும் பிணைந்த அன்பில்
 பாடும் கானில், பாஸ்நுரை யன்னவள்
 அருவியின் புனலில், அலைகடல் நீலவான்
 மருவிடும் வெளியில், மாசறு வெண்பனி
 உறங்கும் தனிமலை உச்சியின் அமைதியில்
 மறந்திம் மண்ணினை வாழுவம் வாராய்:

* * *

தேர்ச் சைந்தது, செலுத்தும் பாகனும்
 ஆர்வம் மீறினன்: அல்லும் பகலும்,
 காற்றினும் கதிரினும் கடிந்து செல்லுதல்
 ஆற்றிய புரவிகள் அமைதி யற்றன:
 வாழ்வின் ஒளியே வாராய்: வையத்
 தாழ்வுகள் யாவையுந் தாண்டுவம்: சிறுமையில்
 கலங்கும் மாணிடர் கைபடா தியற்கை
 இலங்கும் பொன்னுல கேகுவம் அன்பே.

கனவும் மஞ்சளோன்!

உலர்ந்த சுருகென உதிர்ந்த நெஞ்சம்
மஸர்ந்த துண்ணால்! வாழி நீ! வைகறை
புலர்ந்த வான்நிறப் பொன்மகள்! உன்னொடு
கலந்த வாழ்விதில் கனவும் மிஞ்சினன்!

பவள வாயிடைப் படைப்பின் இன்பெலாம்
தவழ ஏந்தினை! தழுவும் என்கையில்
துவளும் நின்னுடல் தோய்ந்த வாழ்வினில்
கவலை கண்டிலன்! கனவும் மிஞ்சினன்!

சாதல், மற்றது தவிர்தல், வேண்டுவ
சதல் யாவையும் இன்றுன் வயத்ததால்!

மாதர் பொன்னுடல் வளங்கள் காட்டினை!
காதல் காட்டினை! கனவும் மிஞ்சினன்!

வாழ்வு

தங்கவண்ட் தளிருடலென் தழுவலிலே
 துவள, எழில் தவழும் கண்ணில்
 பொங்குமிளங் காதலுளம் பொலிய, இன்
 தசையரும்பிப் பூத்தா லன்ன
 அங்கைன துடல்தழுவ, அலைபுரஞம்
 இன்பத்தில் அகம்ம றந்து
 செங்கொவ்வை யிதழவிழ அத்தான்னன்
 றான்: வாழ்வு தேனுற் றென்றேன்:
 பொற்பெடுத்து வடித்தசிலை, புனையவிய
 ஸாக்கவிதை, புனிதக் காதற்
 சிற்பிதரும் கலைப்புதையல், தென்றலென
 அசைந்துவரும் செல்வம் என்சேய்:
 எற்கதிர்ப்பட் டொளிர்மாவின் இனந்தளிர்நேர்
 உடல்,வாரி எடுத்த கணத்தேன்:
 கற்கண்டுச் சுவைவாயால் அப்பான்
 றான்: வாழ்வு கனிச்சா றென்றேன்:

பொழுதுமறை மேல்வானம் பொன்பரக்கும்
கவின்மாலை, புறத்த கத்தில்

விழுதிறங்கி வளம்மலிய விரிந்திருக்கும்
ஆலடியில் வீற்றி ருந்தோம்

கெழுமியதன் பெட்டோதிக் கிளர்ந்துமகிழ்ந்
திருந்ததொரு கிளையில் ஆண்புள் :

கழுமியமைக் கடைவிழியாஸ் காணீர்என்
றாள் : வாழ்வே காதல் என்றேன்.

காநுஸ்கு

அன்பே, இளமைக்கு அணிசெய்யும் பெண்மயிலே
இன்பக் கனவென்ன இயங்கும் உயிர்ச்சிலையே!

சிறபி வடித்ததிலை, சித்திரங்கள் கண்டதிலை
கற்பனையின் எல்லை கடந்த எழில்உருவே:

சொற்க ஸிலையேன் தொன்மைத் தமிழினும், உன்
பொற்பை உரைப்பதெவன், புவிசெய்த தென்னதவம்:

காதற் கடலோநி, களிப்பின் இருப்பிடமோ
ஒதும் அழகேஉன் உருவாக வந்ததுவோ:

உண்டால் மதுமயக்கும், உண்ணா திருந்திடலாம்:
கண்டால் மயக்குகிறாய் கண்முடி யாரிருப்பர்:

உள்ளம் நிறைந்தாய், என் உயிரிற் கலந்தனையே
கள்ளவிழும் வாய்திறக்கும் கருணை மலராதோ:

குழலவிழுந்து மண்படரக் குலமகளே நீநடந்தால்
நிழல்போல் உனைத்தொடர்ந்தென் நெஞ்சம்வரல்

காணாயோ:

நாணம் தடுக்கிறதோ நாவின் மொழியெதற்கு
காண விழியுடையேன் கனிமூரல் போதாதோ:

தோற்றத்தும், கஸ்வித் துறைகளிலும், செஸ்வத்தும்
ஏற்றம் உடையவன்நான் என்ன தயக்கமடி:

காலம் கழிவதுவும் காணாயோ, ஓர்கணமும்
மீள வருமோடி; விருந்தாறிப் போகாதோ.

நஸைந்தாய்! நஸைவானாய்!

ஆடி வருந்திருவே! ஆனந்த மென்பதொம்
தேடி வடித்த சிலையே! என் செந்தமிழும்

சொல்லத் தவிக்கும்ஒரு சொல்கடந்த வானமுதே!
உள்ளத்திற் கோடி உணர்வெழுப்பும் பேரூற்றே!

காத லுலகக் கனவுகளின் இன்பமெலாம்
ஒதற் கரிய உருவெடுத்த பேரழகே!

அன்பிற் குருவம் அயைத்த விளைவே! எம்
இன்பம் சிரிக்க எழுந்த இசைவடிவே!

கன்னம் குவியக் கருவிழிகள் மின்ன, இளம்
புன்னகையி லின்பப் புதையல் அவிழ்க்கின்ற

விந்தைப் பொருளே! அவ் விண்ணினின்று தாரகைகள்
சிந்த அவற்றைத் திரட்டிஒரு தாயுலகம்

தொடுத்த சரமே! எம் தோளனையும் அன்பே!யாம்
எடுத்து மகிழவென எழில்எடுத்த பொன்னுருவே!

தாரகைகள் பூத்தொளிரும் சாலப் பெருவெளியில்
ஊரமைத்து வாழுவதற் குளம்விழையும் மாண்புடைய

மனித குலத்தினரின் மாசு மறுவற்ற
 புனித நிலையே! புலன்கடந்த பேருணர்வே!
 வாழும் சமுதாய வஞ்சம் உணராதாய்!
 சூழும் உயிர்க்குலத்தின் துயர்கள் அறியாதாய்!
 மண்ணில் தெரிவனவுள் மறைந்துள்ள மாசுபல
 கண்ணில் தெரிவதிலாய்: களங்கமிலாப் பேருயிரே!
 கொஞ்சம் மழலைக் குழந்தாய்! குறையறியாய்!
 நெஞ்சம் நினைவும் நிறைந்தாய்! நிறைவானாய்!

நாற்றுவளர் காஸ்யெலாம் நஞ்சவா சீர்த்திருத்தம்

சீர்திருத்த மாநாடும், தெருவோ டணிவகுத்துப்
போர்தொடுத்த சேணைனப் புறப்பட்ட ஊர்வலமும்,
தார்கழுத்தில் தாங்கும் தல்லவர்களின் சூஞரையும்,
ஆர்கலிககும் மிஞ்சும் அவையோரின் ஆர்ப்பரிப்பும்,
கண்டு வளர்ந்தவன்நான்: கண்முடி நம்நாடு
பண்டு தொடங்கியவை, பழக்கம், சமயமெனக்
கொண்டு கடைப்பிடித்த கொடுமையெலாம் கூறாக
விண்டு பகுத்தளந்து விளக்கங்கள் கூறியதைக்
கேட்டு மகிழ்ந்தவன்நான்: கிளர்ச்சி, புரட்சிகள், நம்
நாட்டு நலிவகற்றும்: நானை உயர்வமெனும்
ஏட்டு மொழியனைத்தும் ஏற்றவன்நான்: அன்றுகண்ட
தீட்டு மறையவிலை: சீர்திருத்தம் சென்றதெங்கோ:
விதவைத் துயரமினும் வீந்ததிலை: வைதீகம்
பதவித் துணையிழந்து பார்த்ததிலை: சோம்பருக்குக்

கதவைத் திறந்தோமோ: கடவுளரின், தூதுவர்கள்
நிதமும் புதுப்பெயரில் நிறுவனங்கள் காணுகிறார்:

சாதிப் பிரிவினைகள் தவிர்த்ததுவும் கண்மரோ:
வீதிப் பெயரிலவை விலக்கினமை போற்றிடுவும்,*

ஒதிப் பயன்பெறுநம் உயர்கல்விச் சாஸைபல,
ஆதிக் குலப்பெயரில் அமைந்திருத்தல் சம்மதமோ:

வேற்றுமையின் புன்மையெலாம் விலக்கும் படையென்நாம்
தோற்றுவித்த கல்வித் துறைகளைலாம், சாதிகளை

ஏற்றுச் செயலாற்றும் இழிவுமக்குச் சம்மதமோ:

நாற்றுவளர் காணியெலாம் நஞ்சிடவா சீர்திருத்தம்:

காலமெலாம் சாதிக்குக் கைபிடித்தல், கால்பிடித்தல்
சீலமெனும் கொள்கையொடு செயலாற்றும் கட்சியினர்,

“ஆலமெனும் சாதி அழிக”வன மேடையெலாம்
ஒலமிடும் நாடகத்தை உலகம் பொறுப்பதுவோ:

சீர்திருத்தம் செய்பவர்யார்: தீய, எதிர்த் தெழுந்து
பார்திருத்தும் பண்பினர்யார்: பார்வையினைத்

தீர்க்கமொடு

நேர்செலுத்தும் கொள்கை நெறியினர்யார்; தாயகமே
யார்தடுப்பார், நின்துயர்கள் நானும் பெருகுவதோ:

* வீதிப்பெயர்களில் இடம் பெற்றிருந்த சாதிக் குறிப்பை
அரசு ஆணையிட்டு அகற்றிவிட்டது.

சாந்த தீயல் தமிழனம் வெந்தகு

“சங்கம் கண்டவர், சாதிகள் காணார்:
எங்கள் முறைத்தயர் ஏற்றமும் தாழ்வும்
கடந்த வாழ்வினர்: காலமும் மண்ணிதில்
நடந்த நல்லன யாவையும் யாத்தவர்:
தீயன உண்டெனின் செய்தவர் அந்தியர்:
ஆயன நல்லனை அல்லன அந்தியம்:
நாற்குலம் கண்டவர், நம்மவை ரன(று):அது
மேற்குலம் நின்றவர் வேதியர் குழந்தது”...
என்றும், பல்துறை ஏற்றம் பேசியும்,
நின்று பேருரை நிகழ்த்தும் பேசைகான்:
உண்மை என்றினை ஒப்பிழையும், இன்னைதுய
பண்பினில் ஏதும்அப் பண்ணாட்டு மாண்போடு
இனையென் ரெண்ணாவும் இயலூவை துண்டோ:
துணையெனில் நமக்குத் தொல்புதழு தானோ:

* * *

வகுத்த சாதிகள் மற்றவர் கொணர்ந்து
 புகுத்திய: நமக்குப் புறமெனின், இன்று
 சாதியை விடுத்த தமிழர் யாரடா:
 வேதியர் சாதியை விடுப்பினும், அரசியல்
 வாதியர் சாதியை வரமெனத் தாங்குவர்:
 சாதியை வைத்துத் தலைவர் வாழுவர்:
 சாதிகள் எங்கடா* தமிழகத் தொழிலுது:
 ஆதியில் மதத்தை அண்டி நின்ற,இப்
 பேயது சமயப் பிடிகள் குன்றவும்,
 காய கல்பம் கண்டது போன்று,
 அரசியல் தன்னை ஆட்கொண் டெழுந்து
 முரசம் முழங்க முடியும் பூண்டது:
 சாதியின் வலியுடைச் சக்திநம் தமிழகம்
 மீதில்இன் றிலை:இதில் வெட்குவர் கர்ண்கிளம்:

* * *

குலமெனும் பிளவுகள் கொடிதென முழங்கும்
 தலைவரும் தம்குலம் சார்ந்து வாழ்கிறார்:
 பேச்சும் செயலும் பிரிந்து வாழுதல்
 ஏச்செனல் அறியா எளிய ராயினம்:
 மேடை ரூலகம், வீடோ ரூலகெனும்
 நாடகம் இன்றுநம் நடைமுறை யானது:
 தன்குல வளர்ப்பும், தமிழ்இன வளர்ப்பெனும்
 வன்மொழித் தத்துவம் வழங்குவர்க் குரைப்பேன்:
 என்குல மென்பது இதயத் திடம்பெறின்
 தன்மொழிக் குடும்பம் தாங்குவர் அவரலர்:

* * *

உடம்பொடும் உயிரொடும் ஒன்றிய விணியேன
இடம்பெறும் நெஞ்சௌம் இழிக்கும் சாதியின்
கீழ்மையில் தமிழினம் கெடுவதும், உருத்துத்
தாழ்வதும் பார்த்திடத் தாங்குவ தாற்றிலம்:

நெருப்பின் மெழுகெனும் நெஞ்சௌடும், நிறைந்த
பொறுப்பின் சுமையொடும் புகலுவம்: இஃது
சத்தியம்: வேரொடும், தனிரொடும், முளைக்கும்
வித்தொடும் சாதியை வீழ்த்துவ தின்றேல்,
சாதித் தழல்தனில் தமிழினம் வெந்தது:
ஆதிக் குடியினர் அமரரின் றாயினர்.

சிற்றும் நுழைவை

பத்தியம் கடந்து தீயக்கும்
பதவியின் பசிக்கு, யாவும்

தத்தம்செய் எளியர் தம்மைத்
தலைவர்கள் றண்ணூர் வாரோ:

பித்துநாய் மதுவு முண்டு
பேதலித் தலைதல் போல,

நித்தமோர் கொள்கை மாற்றி,
நிலைகுலைந் தலைவர் அம்மா:

நிலமொரு செல்வம்: வற்றா
நீரொரு செல்வம்: இன்னும்

வளமொரு கோடி யுண்டு
மண்ணிடை: எனினும் தாழா,

உளமெனும் செல்வம்: கல்வி
உரமெனும் செல்வம்: கொள்கை

நலமெனும் செல்வம் கொண்ட
நல்லவர் தலைமை யொன்றே

மானுடர் செல்வம்: நம்மை
வளர்த்திடும் செல்வம்: மாந்தர்

ஊனுடல் கடந்து வாழ்வை
உயர்த்திடும் செல்வம்: நாளும்

தானுயர் நிலைனன் ணாது,
தலைமுறை வளர்த்து நிற்போர்

வானுயர் மனிதர்: அந்த
வளமுள் தேயம் வாழும்:

வறுமைகள் வளர்வ தேனும்,
வாழ்க்கையின் துறைகள் யாவும்

தெறுநர்கை உயர்வ தேனும்,
சிறிதுநாள் பொறுப்போம்: இன்று

குறுமையர், கொள்கை யற்றோர்,
கொடிபிடித் தாட்சி தேடும்

சிறுமையை ஒழிப்போம்: இந்தச்
சிற்றம்நம் தேவை அம்மா!

ரூபரைகள்ளி ரூபாம்

குடில்ளன்பர்: பதியென்பர்: குடிசை யென்பர்,
 கூரைகளின் கூளம்: இது குடியிருப்பா:
 பிடியென்று விதிதந்த சாப மல்ல:
 பிழையான நடைமுறையிற் பிறந்த தம்மா:
 நாயினமும் அணுகாது: சேற்று வாழ்வின்
 நலம்விழையும் பன்றியினம் நண்ணரி டாது:
 வாயிலதைப் பேசிடினும் குமட்டும்: அங்கு
 மானிடமும் வாழுவதோ: வஞ்சம் அம்மா:
 புழுநெளியும் கழிவிடமும், பாம்பு வாழும்
 பொந்தும்மேல்: புவியகளின் பொலன்கொள் மெய்யில்
 ஒழுகியசீழப் புண்ணனும் கொடுமை: கண்கள்
 உற்றதனைப் பார்ப்பதற்கும் ஒப்ப வில்லை:
 சகதியினும் இழிந்ததளம்: சருகு, கூளம்
 சந்தின்றிக் குவிந்தகுடில்: தமது நாட்டில்
 அகதியென வதிகின்றார்: அந்தோ: வாழ்வில்
 ஆசையிவர்க் கினும்சுதோ: அறிந்தோ மில்லை:

கந்தையென நெந்தவர்கள்: சமுதா யத்தின்
கழிவுகளாய் வதிபவர்கள்: மனித சாதி
மந்தையென அடைந்திங்கு மறுகு தம்மா:
மானிடத்தின் வளர்ச்சியெலாம் மாயை தாணோ:

எனிமைநலம் பேசுகிறார்: அதனை ஏற்போம்:
ஏழ்மைஒரு தீமை:அதற் கிசைவ துண்டோ:
உளிகொண்டு சிலைசெய்வார் போல, செல்வ
உலகொன்று செய்கின்ற உள்ளம் கொண்டோம்:

கலைனன்: பண்பென்ன: தத்து வங்கள்
காலமெலாம் பேசுவதாற் கண்ட தென்ன:

விலையென்ன என்பதல கேள்வி: புற்று
வேரிடுமுன் களைதற்கு விரைவு வேண்டும்:

பழியென்ப தொப்பியின், வேரும் சேரப்
பறித்ததனை நீக்காது, பலரும் கூடி
வழியென்றும், நெறியென்றும் சமுதா யத்தின்
மரபென்றும் பேசுவதும் வஞ்ச மன்றோ:

பொறுத்தவர்கள் காலமெலாம் பொறுப்ப தில்லை:
பொங்கினர்க்கு நலம்தீது புரிவ தில்லை:

வெறுத்தெழுவர்: அவர்எந்த விதியும் காணார்:
வெறியுணர்வின் முன்பேச வேதம் உண்டோ.

கிர்ணை வாழ்க்கைப் பழயற்யாத் குலைவர்குலம் பார்ப்பதுண்டோ...!

பாவமென்று பேசுபவர், வினையின் வந்த
பலனென்று கூறுபவர், பணிந்து நின்று
தேவனென்று போற்றுபவர், திரையின் பின்னர்
சிறுமைக்குத் துணைபோகும் செயலும் பார்த்தோம்:

நல்லவர்கள் நலிவதனை நாளும் கண்டோம்:
ஞாயங்கள் என்பதுவும், நலமும் தீதும்,
வல்லவர்கள் வகுத்ததொரு வழியே என்னும்
மரபின்றும் வாழ்கிறது; வையந் தன்னில்

கோஸ்பிடித்துக் குடியாட்சிக் கொலுவில் நின்றோர்
கொடுமையிலா நல்லாட்சி எங்கு செய்தார்:

ஆஸ்விடுத்த விழுதனைய மக்கள் தாங்கும்
ஆட்சிமுறை ஏட்டிலன்றி நாட்டில் இல்லை:

காலமெலாம் விழிகுழியக் கல்வி கற்றோம்:
கலைகளெனப் பலகண்டோம்: சமுதா யத்தின்

மூலமேலாம் ஆராய்ந்தோம்: சமத்து வத்தின்
முதற்கட்டம் கூட, இனும் முடிந்த தில்லை:

* * *

மூளாத நெருப்பென்ன எனியர் தம்போர்
முடிந்ததுவோ: தொட்டபணி முடிக்குந் திண்மை
மாளாத தலைமையினை வழிபட் டோமோ:
வறுமைக்குச் சிரஞ்சீவி வரம்தான் உண்டோ:
ஏழையரின் என்பு, தசை குருதி சேர்த்து
எழுப்பியதோர் இயக்கத்தில், தமைவ ஸர்க்கும்
தோழர்க்கும் வாழ்கின்றார்: ஏய்ப்ப வர்க்குத்
தொண்டுசெயும் எனியர்க்கதை துயர மம்மா:

வேடந்தான் வெல்லுவதோ: ஏழை மக்கள்
விழியிருந்தும் குருடர்களோ: காலம் தந்த
பாடந்தான் பயனிலதோ: இரட்டை வாழ்க்கைப்
பழியறியாத் தலைவர்குலம் பார்ப்ப துண்டோ.

காளான் மிளாய்க்குக் குழன்பெருக்குபவர்

நட்டமரம் வளர்ந்து நாளைக்கே காய்ப்பதற்குத்
திட்டங்கள் தீட்டிச் சிறுபயண்கள் தேடுபவர்

காளான் வினைவிக்கக் கழனி பெருக்குபவர்:
மாளாத செல்வம் வளர்ப்ப தறியாதார்:

வண்ணத்துப் பூச்சியன்னர்: வருங்காலத் தேவைகளை,
எண்ணத் திறனில்லார்: இன்பமொன்றே தேடுபவர்:

அரும்பில் நுழைந்துமதேன் அருந்துபவர்: தாமாகத்
துரும்பும் படைக்கின்ற துணிவில்லார்: நெஞ்சத்தில்
ஊதியத்தை எண்ணாது ஒருபணியும் செய்தறியார்:
சாதி வெறித்தீ தணியாது காத்திடுவார்:

வேற்றுமையை வித்தாக்கி, விதைத்ததற்கு நீரிட்டு,
நாற்றுகளாய் மாற்றி நடவுசெய்து தம்பசிக்குச்

சோறுகண்டு வாழுபவர்: சொல்வதுவும், செய்வதுவும்
வேறுபடல் கண்டுமனம் வெட்காத விந்தைப்

புதிய பிறவியினர்: புற்றீசல் போலஇன்று
வதியும் தலைவரினம்: வறுமை, பிணிஇவற்றில்

வாயில் திறக்கட்டும்

வாடும் எளியவரும்: மற்றவர்கள் வாழ்வதற்குப்
பாடு படுபவரும்: பலநாள் துயில்விடுத்துத்

தத்தித் தடுமாறித் தலைநிமிர்ந்து முன்னேற
எத்தனிக்கும் நேரத்தில், ஏய்த்துப் பிழைக்குமிவர்
விழுந்தடித்து மேற்சென்றும் விடுதலைக்குப் போராட,
எழுந்துள்ளோ மென்றவர்பால், இரைந்து பலபேசி,
பிணியணைத்தும் தீர்க்கப் பிறந்தோம்ளன் நாஸ்ப்பரித்து
உணியென் றவர்களுடன் ஒட்டிப் பிழைத்திடுவர்:

எளியவர்கள், யாவர்க்கும் எளியரடா: நெஞ்சத்தில்
தெளிவறியார்: செல்லுகிற திசையறியார்: மற்றொருவர்
பின்செல்வ தன்றியவர் பிறவொன் றறியாதார்:
வன்செய்கை, வஞ்சம், வலக்காரம் வல்லார்தம்
விஞ்சை யறியாதார்; வெஞ்சத்ததலாம் பாலென்பார்:
தஞ்சம்ளன மற்றவரைச் சார்ந்தே பழகியவர்:

நம்புவதை வாழ்வில் நடைமுறையாய்க் கொண்டவர்கள்:
தெம்புடைய சிந்தனையின் திறனை வளர்க்காதார்:
மெல்ல அடியெடுத்து, மெய்யென்றும், பொய்யென்றும்
சொல்ல வருவார்தம் சொல்லுள்க்கும் கண்பெற்று,
உரிமை, குடியாட்சி, உடமையெனும் தத்துவங்கள்
புரிய வளர்ந்து, பல புதுமைக் கருத்தோடு
பாரம் பரியப் பழக்கமெலாம் ஆய்வதிலும்
ஆரம்பக் கல்வி, அரிச்சுவடி என்னும்நிலை
கடந்து புதுஉலகைக் காணுதற்கு ஊர்ந்தும்,
நடந்தும், முயல்பவரை நாட்டுத் தலைவரினம்
வஞ்சிக்கும் புன்மையிதை, வையகம்முன் கண்டதில்லை:
கஞ்சிக்கும், குச்சுக்கும், கந்தைக்கும் மாணிடர்கள்
வாடுவது தீர்ந்த வரலாறு பாடுதற்கு,
ஏடுதொடும் நாளதனை இந்தயுகம் காணாதோ.

முடிவொள்று காள்போம்: முயல்வோம்: பஸ்முடிப்போம்

எச்சிற்கலம் பொறுக்கி, எழும்பசித்தி ஆற்றுகிற
பச்சைக் குழந்தையினம் பார்க்கின்றோம்: பாருலகில்
நீரிலையோ: நன்செய் நிலமிலையோ: பிஞ்சுகட்டுச்
சோறிலையே என்கின்ற துயரத்தால் வேகாத
மனம்படைத்த வஞ்சகரை மானிடர்க் கௌண்ணும்
இனம்படைத்த தென்கின்ற இழிவுமக்குச் சம்மதமோ:

* * *

நானை, மறுநாள்இந் நலிவனைத்தும் தீருகின்ற
வேனை வருமென்று வேதாந்தம் பேசுகிறீர்:

தானாக ஏதும்இந்தத் தரணிவந்து சேர்வதிலை:
ஊனாலும், நெஞ்சின் உரத்தாலும், கொள்கையெனும்
திண்மையினால், வேரோடு சிறுமையெலாம் தீய்ப்பதெனும்
உண்மையினால் அல்லாது உயர்வெதுவும் காண்பதிலை:

* * *

இன்று நினைத்தாலும், இக்கணமே, இவ்விடத்தே,
தொன்று முதல்தொடரும் துயர்பலவின் ஊற்றனைத்தும்,

தூர்க்கும் கருவிகளின் துணையுள்ளோம்: துண்பனெந்ததும்
தீர்க்கும் அறிவின் திறனுள்ளோம்: கையில்

கொடியொன்று தாங்கியொரு சூட்டமேன்: சூக்குரலேன்:
முடிவொன்று காண்போம்: முயல்வோம்; பணிமுடிப்போம்.

நீற்றையொடியெண்டு நீற்போர்க் கீயல்வது நீளமை

பண்டைய தமிழர் தங்கள்
பழக்கங்கள் போற்றும் பண்பும்

உண்டெமக் கெனினும், இற்றை
உலகுடன் இயைந்து நின்று

வாழுவும், நமது மக்கள்
வளரவும் தகுந்த பாதை

சூழுவும், புதிய ஏற்கத்
துணியவும் மனது கொண்டோம்:

வளர்வதற் கெதிர தான்
மரபுகள் சுமந்த மக்கள்

உள்ரெனும் பெருமை தோற்பர்:
உயர்வுகள் தோற்பர் அம்மா:

* * *

வழிவழி வருவ யாவும்
மார்க்கண்டம் பெறுவ தில்லை:

அழிவன அழிந்த காலை
அகற்றுதல் தருமம்: மாந்தர்

வாயில் திறக்கட்டும்
 படைத்தன பயனி றக்கும்
 பருவமொன் ருண்டு: பார்த்துத்
 துடைத்தலும், புதிய காணத்
 துணிவதும் வளர்ச்சிப் பாதை:

இடம்பொருள் காலம் வென்று
 என்றுமே நிலைத்த தான்
 திடம்பெறு மரபொன் றில்லை:
 தெளிவொடு நினைப்போ மாயின்

காலத்தை வென்ற தென்று
 கருதவோர் மறையு மில்லை:
 ஞாலத்தில் இறைவன் நின்றால்
 நம்மொடு மறைவோ னாவான்:

* * *

கதலியின் அடியில் தோன்றும்
 கன்றென, வைய வாழ்வில்
 முதலொடு முடிவு காட்டும்
 முறையுள வாழ்வு முண்டு:

ஆற்றுழை பெருகும் வெள்ளம்
 அகலவும், புதிய ஆங்கு
 தோற்றுதல் வெவ்வே றாகத்.
 தோன்றிடா வண்ணம் போல,

இடையறு தொடர்பு கொண்ட
 இயல்புடை வாழ்வு முண்டு:
 தடையறு சலனம், மாற்றம்
 சகலர்க்கும் பொதுவே யம்மா:

* * *

கன்னிநம் தமிழென் கின்றோம்:
கவிஞரின் சூற்றச் சொல்லை

உன்னிநன் கோர்ந்தி டாது,
ஓதுதல் தொழிலாக் கொண்ட

புலவருக் குரைப்பேன்: கன்னி,
புதுமையில் வன்ற வர்ந்த

மலரெனும் தரத்தள்: சற்றும்
வாடுதல் அறியாள்: என்றும்

இற்றையோ டினைந்து நிற்போர்க்
கியல்வது இளமை: முந்தைப்

பற்றொடு, புதுமை சேர்க்கும்
பண்பிலர் வளர்வ தில்லை.

பாவையர்கள் பாவீயரோ

பாவையர்கள் பாவீயரோ: பண்டு தொட்டுப்
 பட்ட துயர் முடிவிலதோ: பல்தே யத்தும்
 கோவைஇதழ் வெம்மையுறக் குரலை முப்பிக்
 கொந்தளித்துக் கோதையர்கள் புரட்சி செய்து

 கண்டபலன் ஒன்றிலதோ: மலரின் மென்மைக்
 காதலுளக் கொடியினர்ஓர் பயன்நி ரைந்த
 பண்டமென வதியுவதோ: பழயி தற்குப்
 பண்பாடு, சமயமிவை பாது காப்போ:

 மானுடத்திற் பாதியினர்: முழுமை பெற்று
 வளர்கின்ற, மலர்கின்ற வாய்ப்பே இன்றி
 ஊனுடலின் தேவைகளின் அளவில், ஆணின்
 உணர்வுகளின் அடிப்படையில் உயிர்வ ளர்க்கும்

 கொடுமையிலும் கொடியதிலை: ஒப்பு நோக்கிக்
 கூறுமறு செய்தியிலை: உயிர்க்கு லங்கள்

படுதுயர்கள் வரும்:போகும்: மாறும்:மாறாப்
 பழங்குதைநம் பெண்ணுலகம்: பாவ மம்மா:
 பிறந்தாயிர் பெண்ணாயின், பலதே யத்தில்
 பெருமூச்சே வரவேற்பாய்ப் பெறுவ துண்டு:
 பறந்தனவும், ஊர்ந்தனவும் கூடத் தம்மைப்
 பயந்தகுலம் தாழ்ந்ததெனப் பார்ப்ப தில்லை:
 அடிமையிலும் அடிமையென மகளிர் வாழ்க்கை
 அமைந்திருந்த சின்னங்கள் அழிந்த தில்லை:
 படிமைகளாய், நுகர்பொருளாய், ஆண்கள் வாழ்வில்
 பகடைகளாய் வாழ்ந்ததெலாம் பழமை அன்று:
 திருமணத்தில் விலைபேசும் சிறுமை கூடத்
 தீர்ந்ததிலை: சீதனத்தின் கொடுமை யின்கீழ்
 பொருமுவதும், பொங்குவதும், தீவாய்ப் பட்டுப்
 பொசுங்குவதும் தொடர்க்குதையாய்ப் போன தம்மா:
 'சதி'இன்னும் வாழ்கிறது: பெண்ணை வைத்துச்
 சந்தைபல நடக்கிறது: 'விதவை' என்னும்
 விதி இன்னும் தொடர்கிறது: பெண்கள் வாழ்வில்
 விடுதலைன் றுரைப்பதெலாம் வேட மன்றோ:
 முகம்முடி, உடல்முழுதும் முடி, வாழ்வின்
 மூலையிலே கொடியிடையார் முடங்கித் தங்கள்
 அகம்முடி வாழ்கின்றார்: அறமும், கற்பும்
 அரிவையர்க்குப் பொன்விலங்காய் ஆவ துண்டோ:
 உரிமைஇலர்: இல்லையெனும் உணர்வும் இல்லார்:
 உடமைஇலர்: உடமையென உலகில் வாழ்வார்:
 அரிவையர்கள் மானுடத்திற் பாதி: தம்மின்
 அரைப்பகுதி முடம்செய்தார்க் காற்றல் உண்டோ:

வாயில் திறக்கட்டும்

அன்புள்ளம்: மானிடத்தை அணைக்கும் கைகள்:
ஆக்கத்தின் உயிருற்று: அமைதி, பொற்பு,

இன்புணர்வின் படிமங்கள்: இணையொன் றில்லார்:
ஏற்றமுளர் துயரும்பல்தல் இயற்கை தானோ:

தெரிவையர்நும் தாயன்றோ: தமக்கை, தங்கை,
செல்வமகள் அவரன்றோ தெய்வம் அன்னார்

சரிசமமென் றுலவதற்கும் தடையா: கோடி
தத்துவங்கள் கண்ணர்நீர்: தர்மம் காணீர்:

சமஷடமை, உரிமையெலாம் தந்தோம் என்பீர்:
தருவதற்கும், பெறுவதற்கும் சமத்து வந்தான்

உமதுடமை, எனும்நினைவோ: கொடுத்தும், பெற்றும்
உரிமைகளும், சமத்துவமும் உதித்த தில்லை:

கெஞ்சுவதால் வருவதிலை: உரிமை தன்னைக்
கேட்டெவரும் பெற்றதிலை: கிளர்ந்தெ முந்து
வஞ்சியர்கள் தலைநிமிர்க: வளர்க: வாழ்க:
மானிடத்தின் விழியிரண்டில் வரிசை வேறா:

நார்யர்கள் இந்துவழி நஸ்தூரம் சென்று ஸ்டோர்

வீட்டில் பயிர்வளர்த்து வேளாண்மை கண்டவர்கள்:
காட்டில் விலங்கெறிதல் கடந்தாரு நாகரிகம்,
கூட்டுவித்த “மேழி”யுகம் கொண்டுதந்த மேதையர்கள்:
ஊட்டுவிக்கும் தாய்மையினர்: உலகம், பு ரப்பவர்கள்:
ஆணின் உயர்ந்தவர்கள்: ஆதிமுதல் மாணிடத்தைப்
பேணி வளர்த்தவர்கள்: “பண்” என்னும் தெய்வங்கள்
தங்கள் இயல்போடு தாரணியை ஆளுவதும்,
எங்கள் உரிமையெனும் ஏற்றம் விழையாமல்,
அறிவுத் துறையனைத்தும் ஆதிக்கம் செய்கின்ற
நெறியில் மனத்தை நிறுத்தாமல், சிந்தனையின்
நுட்பும், நுழைவுகளும், நூல்படைக்கும் மேதையெனும்
பெட்பும் நிறைந்தமெனும் பெருமைகளை நாடாமல்
ஆடை அணிதேட ஆடவரை நம்புகின்ற
சாடை யறியாத சமத்துவத்தைத் தேடாமல்
சுதந்திரத்தை நெஞ்சத்தில் துய்ப்பதுவே மாணிடர்க்கு
இதந்தாருவ தென்கின்ற ஏற்றம் நினையாமல்

பெண்ணோடு போட்டியிட்டுப் பேதைகு ஆண்மயில்தன்
கண்ணர்ஷித் தோகையெலாம் கத்தரித்துக்

கொண்டதுபோல்

ஆண்களோடு போட்டியிட, அரிவையர்கள் பண்பாட்டின்
தூண்களெனும் தம்பெருமை தோற்கமனம்

கொண்டுவிட்டார்:

புகைபிடித்தல் கற்றார்கள்: புருடருக்கு நேராகச்
சிகை முடித்துக் கொண்டார்கள்: தெருவில் உலவுகையில்
மங்கையெனத் தோன்றுதற்கு மனமிலராய், ஆடவர்போல்
அங்கிகளும், கால்நுழையும் ஆடைகளும் பூண்டார்கள்:

போதை, மயக்கப் பொருள்களிலே தம்சுரிமைப்
பாதை இருப்பதுபோல் பயணம் தொடர்ந்தார்கள்:

ஆடவர்க்குத் தாம்சமமாய் ஆகுநிலை, ஆடவர்தம்
கேடனைத்தும் கற்றால்தான் கிட்டுமெனும் தத்துவத்தை
ஆரிவர்க்குக் கூறினாரோ, அறியோம்நாம்: போராடும்
நாரியர்கள் அந்தவழி நனிதூரம் சென்றுவிட்டார்.

வீஞ்சை பணப்பதற்கு வீஞ்ஞானம் கள்ளிலமோ

என்னை வளர்த்தாரை, இரவு பகலாகத்
தன்னை அழித்தெனக்குத் தடம் அமைத்த தந்தையினை,
அன்னை யெனும்பெயரின் அழியாத காவியத்தை
மின்னை, அதனொளியின் விரைவொத்த வாழ்வினரை
என்னி யழிகின்ற இதயமே காலமகள்
புண்ணின் துயர்மெள்ளப் போக்குவதும் பொய்யோ:நின்
கண்ணின் அருவியெந்தக் காலத்தும் வற்றாதோ:
மண்ணின் விரிவளக்க வாயனஞும்: வாரிதியை
அள்ளிப் பருகழரு அகத்தியனும் வந்தகதை
பள்ளிப் பருவத்தின் பாடத்தில் கற்றதுண்டு:
உள்ளச் சுமைஅளக்க, உறவுப் பிரிவுகளின்,
வெள்ளப் புயல்தடுக்க, விண்ணி லிருந்தெவரும்
மண்ணிற் பிறந்ததில்லை: வாழ்வின் துயர், அனைத்தும்
எண்ணிப் பொறுப்பதுவும் இதயமே நின்கடன்:நீ
கற்ற கலைபலவும் கவலைப் பிணி, தவிர்க்க
உற்ற துணையாக உதவந் தரமிலவோ:

தத்துவங்கள் நம்சுமையைத் தாங்காவோ: நாம், பயின்ற
 எத்துறைக்கும் நெஞ்சத்தின் ஏக்கம் தணிக்கின்ற
 மூலம் கிடைத்திலதோ: மூனைப் பெருவெளிக்குப்
 பாலம் சமைத்திலமோ: பரந்த புறங்களை
 நெஞ்சோ டினைத்தாங்கு நினைவுகளை ஆஞ்சிற,
 விஞ்சோ ப்ரைப்பதற்கு விஞ்ஞானம் கண்டிலமோ.

ஆசிரியரின்
பிற
கவிதை
நால்கள்

வினாச்சாப்போர் வந்து

ரூ. 8.50

ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய கவிச்சக்ரவர்த்தி கம்பநாடன்,

“ஆறுகொள் சடிலத்தானும் அயனும் என்று இவர்கள் ஆதி வேறுள் குழுவை எல்லாம் மானுடம்வென்றது,”

என்று பாடினான். அவனுக்குப் பிறகு தமிழ்க் கவிஞரில் எவரும் மானுடத்தின் உயர்வை அவ்வளவாகப் பாடவில்லை. இத்தமிழ் மொழியில் தோன்றிய மற்றோர் கவிஞர் 1984-இல் மானுடத்தின் சிறப்பை விரிவாகவே கூறுகிறார். மானுடம் என்பது யாது? மனித உடம்பையுடையவர் அனைவரும் மானுடர் அல்லர் எனவள்ளுவனும் கூறி விட்டு மேலும், இப்பண்புகள் இல்லவழி மானுடர் மரப்பாவை ஆகிவிடுவர் எனவும் கூறிப்போனான். ஆனால் நம் காலக் கவிஞர் அற்புதமான ஓர் இலக்கணம் வகுக்கின்றார். இக்கவிஞர், ‘சிந்தையும் தோனும் சேர்ந்தது மனிதம்’ என்று கூறும்பொழுது மானுடத்திற்கு இத்தகைய ஓர் அற்புத இலக்கணம் இதுவரை யாரும் வகுத்ததில்லை, என உணர்கிறோம்.

— பேராசிரியர் அ.ச.ஞானசம்பந்தம்

வளர்க் கமிழ்

ரூ. 8.00

விஞ்ஞான வழிப்பட்ட பொறியியல் கலை நிபுணர் ஒருவர், தமிழிலே தலைசிறந்த கவிஞராக அறிமுகமாவது அரிதுறும் அரிதாகும். தமிழ் மொழி மெய்ஞ்ஞானத்துடன் நெருங்கிய தொடர்புடையது என்பது அனைவரும் அறிந்ததே. ஆனால், விஞ்ஞானத்தையும் ஏவல் கொள்ளும் திறன் தமிழுக்கு இருக்கிறது என்பதை நம் குலோத்துங்கள். மூலந்தான் காறிகிறோம்.

— சிலம்பச் செல்வர் ம.பொ.சி.

ஆசிரியரைப் பற்றி...

டாக்டர் வா. செ. குழந்தைசாமி திருச்சி மாவட்டத்தில் வாங்கலாம்பாளையம் என்ற சிற்றூரில் பிறந்தவர். இந்தியாவிலும் பின்னர் ஜோர்மனியிலும், அமெரிக்காவிலும் பயின்றவர். நீர்வளத் துறையில் டாக்டர் பட்டம் பெற்றவர்.

நீர்வளத் துறைப் பேராசிரியர்; தமிழகத் தொழில்நுட்பக் கல்வி இயக்குநர்; மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழக துணை வேந்தர்; UNESCO ஆலோசகர் போன்ற பொறுப்புகளை வகித்தவர். இப்பொழுது அண்ணா பல்கலைக்கழகத் துணை வேந்தர். இப்பொறுப்பை மூன்றாவது முறையாக ஏற்றிருக்கிறார்.

நீர்வளத் துறையில் பல ஆய்வுக் கட்டுரைகளைப் படைத்துள்ள இவரது கண்டுபிடிப்பு ஒன்று, Kulandaiswamy Model என்ற பெயரில் அத்துறை இலக்கியத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது. UNESCO நிறுவனத்தின் நீர்வளத் துறைத் திட்டக் குழுவில் உறுப்பினராகப் பணியாற்றியவர். பல உயர் மட்டக் குழுக்களில் அங்கம் வகிப்பவர். தொழில்நுட்பக் கல்வித் துறையில் நீண்ட ஈடுபாடுடையவர். இவர் ஆர்வம் காட்டும் மற்றொரு துறை தமிழ் வளர்ச்சியும், தமிழ் எழுத்துச் சிரமைப்பும் ஆகும்.

பொன்னி இதழ் இவரை 1950-ல் பாரதிதாசன் பரம் பரையின்கீழ் அறிமுகப்படுத்தியது. குலோத்துங்கன் என்ற புனை பெயரில் இவருடைய கவிதைகள் மூன்று தொகுதி களாக வெளிவந்துள்ளன. கவிதை நூல்களும், உரைநடை நூல்களும் பல்கலைக்கழகங்களில் பாடநூல்களாக இடம் பெற்றுள்ளன. இலக்கியப் படைப்புக்காக யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் இவருக்கு 1980-ல் 'D.Litt' பட்டம் கொடுத்துச் சிறப்பித்தது. World Academy of Arts and Culture என்ற சர்வதேச நிறுவனம், 1985-ல் அதன் ஏதென்ஸ் மாநாட்டில் இவருக்கு கௌரவ டாக்டர் பட்டம் (Litt. D.) கொடுத்து பெருமைப் படுத்தியுள்ளது. “வாழும் வள்ளுவும்” என்ற இவரது நூலுக்கு, 1988-இன் ‘சாகித்ய அகாதெமி’ விருது வழங்கப்பட்டுள்ளது.

**இகூரு
பாரதி யதிப்பக
வெள்ளிடு**